

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐπὶ ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξάμνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμνην 2 καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθήναι 19 Δεκεμβρίου 1931

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 3

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐπειδὴ ἔπρεπε ἡ λίρα, δὲν εἶναι πιά 10 σελλίνια, οὔτε 50 γροῖσια διατιμῆσεως, ἀλλὰ 60 ΦΡΑΓΚΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ἡ ἑτησίᾳ, 35 ἡ ἑξάμνην καὶ 20 ἡ τρίμνην.

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν μένει πάντα ἡ ἴδια : ἑτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμνην 2 καὶ τρίμνην 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α'.

Πρώτη φορά πού βλέπω χιόνι. Κοιμώμουν σὲ μιὰ γωνιά τοῦ μπάγκου, τυλιγμένος στὸ μανδύα μου, ὅταν αἰσθάνθηκα, στὴν ἀρχὴ ἀνεπαίσθητα κι' ἔπειτα μ' αὐξανόμενη ἐπιμονή, μιὰ παγωνιά νὰ κυριεύῃ τ' ἄκρα μου. Ξύπνησα καὶ πλησίασα τὸ πρόσωπό μου στὸ τζάμι. Ἡ ἐξοχὴ εἶχε θολωθεί ἀπὸ ἀνάριους στρόβιλους πού κυματίζανε ἀδιάκοπα.

Κι' ὁ Τάκης εἶχε ξυπνήσει. Κρατοῦσε τὴν ἀντίστοιχὴ πρὸς τὴ δική μου θέσση, στὸν ἀπέναντι μπάγκο, δίπλα στὸ παράθυρο, κι' εἶχε κι' αὐτὸς κολλήσει τὴ μύτη του στὸ τζάμι.

— Χιόνι! ἔκανε ἀνοίγοντας ὑπέρμετρα τὸ στόμα.

— Τὸ ξέρω! εἶπα ὑπεροπτικά.

Οἱ σύντροφοί μας, πού ἦταν σιδαγμένοι στοὺς ὑπόλοιπους μπάγκους τοῦ βαγονιοῦ, δείχνανε μὲ τὴ σειρά τους διαθέσεις νὰ ξυπνήσουν, ἐνοχλημένοι ἀπ' τὸ κρύο πού κυριαρχοῦσε.

— Τί καλὰ! ἔκαμε ὁ Τάκης. Ὅταν ἤμουν στὴν Πόλη, ὅλο τὸ χειμῶνα παίζαμε χιονοπόλεμο. Ξέρεις; ρώτησε ρίχνοντάς μου μιὰ περιφρονητικὴ ματιά.

— Καὶ βέβαια... ἀποκρίθηκα μ' ἀξιοπρέπεια, ἀν καὶ δὲν εἶχα συναν-

τήσει χιονοπόλεμο παρὰ μόνο στὰ βιβλία, γιατί στὴ Σμύρνη σπανιότατα χιονίζει.

Ὁ Ἀνδρέας, ὁ Ντίνος κι' ἕνα-δυὸ

ἄλλοι εἶχαν σηκωθεί καὶ μᾶς κοιτάζανε σὰν ἀπολιθωμένοι.

— Χιόνι! τραύλισε κάποιος πού εἶχε χάσει τὸ ἡθικὸ του.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί νὰ γράψω;... Τί νὰ γράψω;...

«Ο Άλέκος πάλι πηδούσε απ' τη χαρά του.

— Μέγκλα! αναφώνησε.

Οι στρόβιλοι γινόντανε αραιότεροι. Τώρα διακρίναμε καλύτερα τα τοπεία που κάνανε γοργή παρέλαση στο πέραςμα του τράινου. Τα γυμνά δέντρα φαινότανε σαν να είχαν ξαφνικά ανθίσει με εξαιρετικά εξωτικά λουλούδια. Τα χωράφια ήταν ντυμένα μ' ένα παχύ κι' αστραφτερό φόρεμα, που το σχίζανε δώ κι' εκεί οι άνωμαλίες του έδαφους κι' οι ξεραμένες ρίζες.

Σ' αυτόν τον καιρό συνήλθαμε απ' την απόροπτη έκπληξη, αλλά το χιόνι έμπνέει ακόμα σε πολλούς... άνοησιες.

— Ν' ανοίξωμε το παράθυρο, κάνει ο Ντίνο, να μπή και μέσα;

— Θα ρεεις πώς είναι ένα πελώριο μόν μπλάν, παρατηρεί ο Θωμάς. Τό χιόνι είναι ή κρέμ σαντιγύ, και ή γή με το καφεδί της χρώμα, το κάστανο.

Κι' ο φοδητσιάρης ο Λελές ρωτά αν δεν έχει κίνδυνο να έκτροχασθή το τράινο. Γελάμε περιφρονητικά. «Ολοι πιά έχουν ξυπνήσει και σιμώνουνε στα τζάμια για να παρακολούθησουν το καινούργιο θέαμα. Μικρά σπιτάκια, κυρτωμένα απ' το λευκό φορτίο τους, άνεδοκα τεβαίνουν τις πλαγιές. Ένα πουλάκι ήρθε και στάθηκε στο περβάζι του βαγονιού. Άλλά κανείς δεν τα καταφέρνει ν' ανοίξη το παράθυρο για να το πάρωμε μέσα.

«Ο Άλέκος κτυπά το κεφάλι του έξαφνα, σαν έμπνευσμένος:

— Πόσο θα κρυώνουνε οι κυρίες!

Τόν συγχαίρουμε δεόντως για το σπουδαίο εύρημά του. Οι «κυρίες» που υπαινιχθηκε, είναι οι Άδελφές του στρατιώτου και μέλη του Έρυθρου Σταυρού, που πάνε στο μέτωπο χριστουγεννιάτικα δώρα για τους στρατιώτες. Πήρανε την ομάδα μας, απ' το προσκοπικό σώμα της Σμύρνης, για να τις βοηθήση. Θα γιορτάσουμε όλοι μαζί Χριστούγεννα στο μέτωπο, για να δώσουμε την παραίσθηση σ' όλους αυτούς τους φουκαράδες, που έχουν ξεσιτωθεί τώρα τόσα χρόνια, πώς βρίσκονται με τους δικούς τους.

— Τι ώρα είναι;

Πλησιάζουν οχτώ. Υπολογίζουμε να φτάσουμε κατά τις έντεκα στο Σαράκι. Από κει θα πάμε ως το Τομ-λο Μπουνάρ, κοντά στο όποιο στρατοπεδεύει ή επίσημο φυλακή, με αυτοκίνητα. Στο μεταξύ, ο Άριστοτέλης, που έχει την τροφοδοσία, μάς μοιράζει το πρώτο σούσι. Έκατό δράμια ψωμί και ένα κομμάτι

σοκολάτα στον καθένα. Ένδομυχα έπιθυμώ τον καφέ με γάλα που πίνω κάθε πρωί όταν είμαι σπίτι, αλλά φυσικά ούτε το μωρό να έκφράσω τέτοια σκέψη. Άλλωστε ή κουβέντα έχει ζωηρέψει. Ο Ντίνο, ο Άνδρέας, ο Λελές, ο Κώστας, ο Άλέκος κι' εγώ, που κάνουμε πάντα παρέα, έχουμε στοιχαχτεί σε μία γωνιά του βαγονιού, στους δυο μπάγκους που κάνουν βιζαβί, και συζητάμε. Τό χιόνι, που άρχισε πάλι να στροβιλίζεται και που χαϊδεύει τα τζάμια με τις πουπουλένιες στιβάδες του, έπαυσε να μ' ενδιαφέρει. Έκείνο που μ' απασχολεί είναι οι... κυρίες. Είναι κι' αυτές περιορισμένες σε άλλα δυο βαγόνια, σαν κι' εμάς, αλλά χθές το βράδυ πούσταθήκαμε στο Μελαχμέ να δειπνήσουμε και ν' αλλάξωμε τράινο, φάγαμε μαζί και κουβεντάσαμε πάνω από μία ώρα στο ύποστεγο του σταθμού όπου είχαμε συγκεντρωθεί. Πολλές απ' αυτές τις γνωρίζω καλά γιατί έχουν σχέσεις με την οικογένειά μου, και μία-δυο είναι λίγο συγγενείς μας. Τό ίδιο και οι συνάδελφοί μου. Ωστόσο, τώρα που τις ξεναδλούμε μακριά απ' τα σπίτια μας, μάς φαίνεται πώς γίνανε πιδ ένδιαφέρουσες.

Ο καθένας μας είχε από μία προτίμηση, — έννοείται στα κρυφά, γιατί αν οι ντάμες μας μαθαίνανε τίποτα, υπήρχε φόβος να φάμε και ξύλο! — και κολακεύομαι να πιστεύω πώς ή δική μου είναι ή καλύτερη απ' όλες. Είναι αληθινή πριγκίπισσα, δηλαδή κατάγεται από μία ήγεμονική οικογένεια του Φαναριού, και συγγενεύομε μάλιστα κομματάκι. Είναι κάπως κοντή, αλλά τό κεφάλι, τα χέρια, τα πόδια της είναι κανονικά. Στη Σμύρνη είναι διάσημη για τό υγρό βελούδο των ματιών της, την τελειότητα της μύτης, του στόματος και των αυτιών της, και τη γοητεία του γέλιου της.

Με συσταίνει πάντα με την έλαφριά εκείνη χάρη της ομιλίας της που κρεμά όλους απ' τα χείλη της:

— Ο καθαλλιέρος μου!

Και προσθέτει, με παιχνιδιάρικη σοβαρότητα:

— Ο καθαλλιέρος μου του πολέμου. Γιατί, φυσικά, όταν βασιλεύει ή ειρήνη, τά... μωρά κάθονται με τη μαμμά τους!

Κι' αλήθεια, μωρά δεν είμαστε;

Περνάμε από κάποιο συνοικισμό, χωρίς όμως να κάνουμε στάση. Μία κυανόλευκη σ' ένα χαμηλό χτίριο παίζει με τους χαϊδευτικούς χιόνιστράβιλους. Ένα αυτοκίνητο φορτη-

γό με κόκκινο σταυρό στα πλευρά, μερικά χαλί σακκάκια, και δυο-τρεις λόγχες φανερώνουν την παρουσία του έλληνικού στρατού. Τό χιόνι σπιδώθηκε από μαύρα βήματα. Κινοῦμε τα χέρια στους κακομοιριασμένους χωριάτες.

Τό χωριό εξαφανίστηκε. Άγροί χιονισμένοι, στους οποίους ζωγραφίζουν λεπτά άραβουργήματα κάτι άπογυμνωμένα φυτά που δε σκεπαστήκανε ακόμα κάτω απ' τό βαρύ σεντόνι, τρέχουν κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής. Η σοκολάτα και τό ψωμί τελείωσαν. Αυτόματως αισθανόμαστε πιδ ζεστοί. Με θυμώνει ή όμόφωνη έπιμονή με την όποία οι μικροί συνάδελφοί αποκρούουν τις διαβεβαιώσεις μου πώς ή κ. Κ... είναι ή καλύτερη απ' όλες τις κυρίες που συνοδεύουμε. Άλλά — αυτή είναι ή ρεβάνς μου — όταν κάνουν να βρουν την καλύτερη, τότε ή όμορφιά τους πάει περίπατο. Ο καθένας υποστηρίζει με λύσσα την προτίμησή του.

— Η κ. Χ... είναι σαν τό χιόνι! κάνει ο Λελές με πεποίθηση.

— Πατημένο δμω!

— Κοίταξε σύ τη στραβοκάννα τη δεσποινίδα Ω... και μη μιλάς!

— Έσύ είσαι στραβοκάνης! Η δεσποινίς Ω... είναι ίσια σά φτερό παραδεισίου...

— Χαρτωσιά όμως δεν πιάνει μπρός στη Δόλα. Είναι ή καλύτερη απ' όλες!

Περιφρονητικές ματιές διασταυρώνονται.

— Ού, ή κ. Σ...! καγχάζει ο Άλέκος για κάποια άλλη γόησσα. Έ, λοιπόν, άκούστε να σας πω τι είδε ή αδελφή μου μία μέρα που πήγε να την επισκεφθή για κάποιο έργο χείρο. Τή βρήκε καθιστή στο κρεβάτι της, μ' ένα μπουκάλι τσίπουρο κοντά. «Δέν μπορώ να καταλάβω, δέν μπορώ να καταλάβω...» έκανε και χτυπούσε τό μέτωπό της. Η αδελφή μου παρατήρησε μ' έκπληξη πώς κάθε φορά που τό χτυπούσε, τα μαλλιά της μετακινούνταν λίγο. «Τι δέν καταλαβαίνετε;» τόλμησε να ρωτήσει δειλά. Η κ. Σ... την άγριοκοίταξε. «Πώς, έκανε, ή πόρτα πήγε από δώ, άφου προηγουμένως ήταν απ' τόν άπέναντι τοίχο;» «Μά... ψιθύρισε ή αδερφή μου. «Τι μά και ξεμάς», αναφώνησε ή κ. Σ., κι' άρπάζοντας τα μαλλιά της τα έξεσφενδόνισε στο ταβάνι. Φορούσε... περούκα!

Η πόρτα του διαδρόμου ανοίγει και μπαίνει ο άρχηγός της ομάδας. Προχωρεί προς τόν Άλέκο, τόν κοι-

τάζει ψυχρά κι' έπειτα του τείνει τό χέρι.

— Συγχαρητήρια! λέει ξηρά.

Απολιθωμένοι, τόν κοιτάζουμε κι' έμεις.

— Είναι ανάγκη, προσθέτει με παγερότητα, να σας υπενθυμίσω τα παραγγέλματα που όρκίστηκε ν' ακολουθή κάθε πρόσκοπος:

Β'.

Η αυτοκίνητοδρομία υπήρξε μάλλον τρομερή. Είχαν τεθεί στη διάθεσή μας τα κλασσικά καμιόνια του Έρυθρου Σταυρού και, για να έχουμε κάποια παραίσθηση άνεσεως, καθίσουμε πάνω σε σανίδια. Οι ντάμες μας είχαν καλύτερη τύχη. Ο λοχαγός της φρουράς έπιστράτευσε για χάρη τους όλες τις καρέκλες του καφενείου κι' έτσι μπόρεσαν να καθίσουν πιδ αναπαυτικά.

Ο δρόμος ήταν άθλιος. Άπλό μονοπάτι, πρόχειρα ανοιγμένο για τις ανάγκες του στρατού, είχε άλλεπάλληλα αύλακωθεί απ' τα ποικίλα τροχοφόρα που τό διασχίζουν. Τό χιόνι είχε πυκνώσει και τ' αυτοκίνητα προχωρούσαν με βοή, καθώς ήταν μάλιστα κατάφορτα.

Τα λουλούδια της λευκότητας, άγνά, αστραφτερά και παγωμένα, έξακολουθούσαν ν' άνθίζουν και να στολίζουν τό δρόμο μας. Άλλά κυρίως ή προσοχή μας ήταν γυρισμένη στα καμιόνια που μάς άκολουθούσαν — τα καμιόνια των κυριών. Υπομένανε με ήρωϊσμό και κέφι τους τρανταγμούς. Ωστόσο, όταν φθάσαμε τελος πάντων στο στρατόπεδο, ή ανακούφιση ήταν γενική. Γενήκαμε δεκτοί μ' άλαλαγμούς χαράς απ' τους στρατιώτες. Είχαν μετατρέψει σ' αίθουσα άρεκέτα εύπρόσωπη ένα μεγάλο ύπόστεγο, και κεί μάς περίμενε μία φωτιά τρανταχτή κι' ένα γεύμα πολύ περιποιημένο αν όχι εξαιρετικά πλούσιο.

(Ακολουθεί) ΑΛΕΞ. Σ. ΒΕΪ'ΝΟΓΛΟΥ

ΠΑΛΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Πράγματα παλιά, που χρόνια ζήσαμε στη συντροφιά σας, πώς βρεθήκατε μία μέρα δίχως πιά την όμορφιά σας;

Απ' την πρώτη μας άγάπη τίποτα για σας δε μένει. κάθε πράγμα μία ιστορία περασμένη, ξεχασμένη.

Πράγματα παλιά, άφημένα στη σιωπή σας, σε μιάν άκρη, αν σας έδιναν ματάκια, θα κρεμόταν ένα δάκρυ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

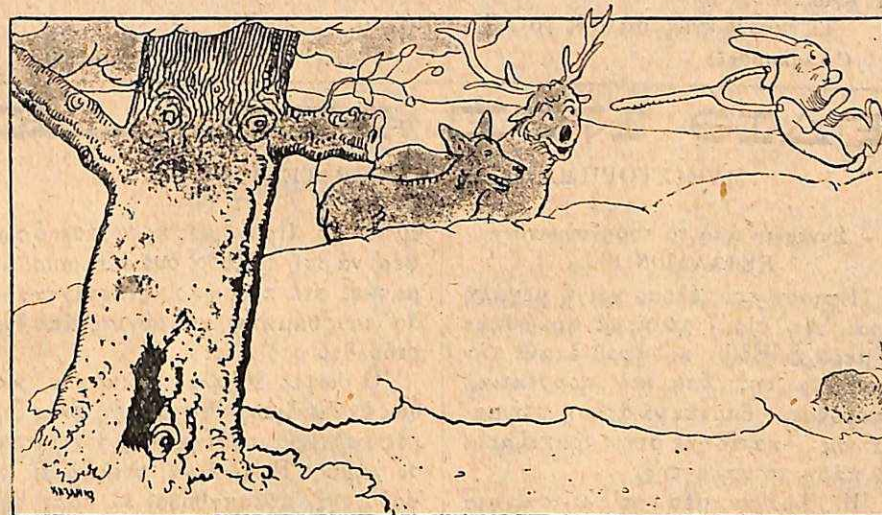
ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

«Έλα μου δώ! Έλα να σου δείξω τώρα εγώ πώς παίζουν τη σφεντόνα!» ιόν άκουσα να γουλλίξη μέσ' στα δόντια του.

Και καθώς με κρατούσε, άρχισε να τραβή, να τραβή, να τραβή, ως που τό λάστιχο τεντώθηκε όσο πιά μπορούσε. Τότε μόνο ο Κάπρος μ' άφησε. Και τό αποτέλεσμα; Τό φαντάζεστε; Με την όρμη που σφεντονίσθηκα, τό κλαδι βγήκε απ' την τρύπα του δέντρου, κι' εγώ έφυγα στον άέρα παίρνοντας μαζί μου κι' όλη τη σφεντόνα!

— Καλό ταξίδι! μοῦ φώναξαν με γέλια τα ζώα του δάσους που με ζήλευαν πρίν.

— Στα τσακίσματα, παλιοκούνελο! μοῦ φώναξε κι' ο Κάπρος.

Και νά, πάλι εγώ άεροπόρος...

Άλλ' αυτή τη φορά, δέν τη γλύτωσα τόσο εύκολα. Ξέρετε τί είναι

να τρέχετε στον άέρα, άφου σας έσπρωξε μ' όλη του τη δύναμη τό λάστιχο μάς μεγάλης σφεντόνας; Γίνεστε πιά βλήμα, όβιδα, μπάλα κανονιού, όβούζιο!

Καθώς έτρεχα έτσι, κάνοντας στον άέρα τό τόξο που κάνει κάθε βλήμα, άκουσα κάτωθέ μου μουσική. Ήταν ή μπάντα του γειτονικού

χωριού, που την ημέρα εκείνη είχε πάρει παμνηφεί το πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό μουσικό που έγινε στην πρωτεύουσα. Γύριζε θριαμβευτικά παίζοντας το πιό φαιδρό και το πιό βουερό της μάρας. Ο ταμπουρλέρης μάλιστα, που πήγαινε μπροστά, χτυπούσε τόσο δυνατά τη γρανκάσσα του— απ' τη χαρά του ό άνθρωπος, — που έλεγες πώς θα τη σπάσει.

Ε, λοιπόν, τη γρανκάσσα αυτή δεν την έσπασε ο ταμπουρλέρης, αλλά... εγώ. Και φαντάζεστε πώς: Τρέχοντας το όβουζιο-Κανελλής, χτύπησε ίσα ίσα πάνω στη γρανκάσσα, τρύπησε το πεισί της σά να ταιν ται-γαρόχαρτο και χώθηκε δλάκερο μέσα!

Συγχρόνως, με την ορμή του χτυπήματος, η γρανκάσσα ξεκολλάει από το λουρί που την κρατούσε κρεμασμένη απ' τον ώμο του ταμπουρλέρη. Ο κακόμοιρος αυτός βγάζει τις φωνές, ή μπάντα παύει εκπληκτική, κι' εγώ...

Τί έκανα εγώ, θα σάς το πω μεθαύριο,
(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Έφτασε επί τέλους και ή μεγάλη ώρα. Απ' τις 7 το πρωί σηκώθηκε σήμερα ή Έδιθ, κι' αφού έκανε την τουαλέτα της όσο πιο προσεκτικά μπορούσε, — έπρεπε να άρση στη μαμά της, — κατέβηκε στην τραπεζαρία να πάρη το γάλα της.

Η Ίωάννα, μέσ' στ' αυτοκίνητο κιάλας, την περίμενε. Αφού έριξε μιὰ τελευταία ματιά στο κομψό της δωματάκι, πήρε το τσαντάκι της κι' έφυγε.

Στην αρχή δλα πήγαιναν θαυμάσια, ό καιρός ήταν έκτακτος και ή Έδιθ δεν ξεκολλούσε τα μάτια της, απ' τὰ ζωρφα τοπία που άφηναν με κινηματογραφική ταχύτητα πίσω τους.

Κατά τις ένδεκάμισι το αυτοκίνητο σταμάτησε στο Μακόν, την πατρίδα του Λαμαρτίνου, για να φάνε τίποτα και να ξεκουραστούνε λίγο, γιατί το βράδυ έπρεπε να είναι στη Λυών, αν ήθελαν να φτάσουν πριν απ' το βαπόρι στη Μασσαλία.

Δεν είχαν πολλή ώρα που ξεκίνησαν πάλι, όταν τους σταμάτησε μιὰ βλάβη του αυτοκινήτου. Ο σωφέρ στάθηκε άδυνατο να τη διορθώσει μόνος του, κι' ως να πάη στο Μακόν με τὰ πόδια, να φέρη μηχανικό, νύχτωσε.

Έδωσε ο Θεός και ξεκίνησαν και μιὰ φορά! δλη αυτή ή ιστορία όμως, τους είχε πολύ άρσπορήσει, κι' έπρεπε να τρέξουν δυνατά, αν ήθελαν να φτάσουν, έστω και πολύ άργά, άπόψε στη Λυών.

Η Έδιθ φοβότανε. Αυτό το τρελό τρέξιμο μέσα σ' ένα δάσος τη νύχτα την έκανε κι' έτρεμε.

Αξαφνα σταμάτησαν πάλι. Καμμιὰ καινούργια βλάβη; όχι, ένα κάρρο, σταματημένο στη μέση του δρόμου, τους

έμπόδιζε. Πριν όμως προφτάσει ο σωφέρ να βρῆ διέξοδο, δυό άνθρωποι με μάσκες στο πρόσωπο, ξεπετάχτηκαν απ' τους θάμνους, κρατώντας από ένα ρεβόλβερ στο χέρι.

Ο σωφέρ έβγαλε το δικό του, καθώς έκανε όμως να τραβήξῃ, ένας ξηρός κρότος ακούστηκε και τον σώρισε χάμω. Η Ίωάννα, τρελλή απ' το φόβο της, προσπάθησε να πάρη την Έδιθ και να σωθούν απ' την άλλη πόρτα. Δεν πρόλαθε όμως να κουνή θῆ απ' τη θέση της, όταν ένα βαρύ χέρι της φίμωσε το στόμα. Απ' έ κεί και πέρα ή Έδιθ δεν θυμάται τίποτα, γιατί λιποθύμησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Την άλλη ημέρα ξύπνησε άργά. Νόμιζε ότι βρισκόταν ακόμα στον πύργο των Φερλάκ, και με μισόκλειστα μάτια είπε:

— Φέρε μου το τσάι μου, σέ παρακαλώ, Ίωάννα, γιατί έχω φρερό πο-νοκέφαλο. Ανοίγοντας όμως τὰ μάτια της καλά, τὰ θυμήθηκε δλα. Όχι, δεν βρισκόταν πια στη φωτεινή ρόζ καμαρούλα της, παρά σέ μιὰ σκοτεινή σαν άποθήκη κάμαρα, κι' αντί στο άναπαυτικό κρεβάτι της, ή-ταν ξαπλωμένη σ' ένα σκληρό με στρίποδα κρεβάτι.

Από κάτω ακούγονταν φωνές, γέλια, τραγούδια. Ποῦ ή ήσυχία του πύργου!

Προσπάθησε να σηκωθῇ, μα στάθηκε άδυνατο: δλο της το σώμα πα-ράλυσε, σαν να την είχαν δειρει, και ξανάπεσε στο κρεβάτι της κλαίγοντας με λυγμούς.

Φοβόταν, Θεέ μου, πώς φοβόταν! Ποῦ βρισκόταν; σέ τίνος τὰ χέρια;

Αφού πέρασε κάμποση ώρα, κατόρθωσε να συρθῇ ως το παράθυρο, να ιδῇ τουλάχιστο ποῦ βρισκόταν. Κάτω απ' το σπίτι ακριβώς, υπήρ-

χε ένας μεγάλος βάλτος, και πιο πέρα, ένα άπέραντο δάσος. Όσο και να κοίταζε μακριά, παντού δένδρα, άτέλειωτα δένδρα! τί πλῆκτικά που ήταν! το πένθιμο αυτό τοπίο τη μελαγχόλησε περισσότερο.

Μιὰ ιδέα της πέρασε άξαφνα απ' το μυαλό. Αυτό που φοβόταν τόσο καιρό ή Ίωάννα, είχε συμβεί. Την είχαν κλέψει. Μα τότε δεν έπρεπε να στενοχωριέται και πολύ. Ο κ. ντε Φερλάκ θα άνασάτνε την άστυνομία, θα πλήρωνε όσο του ζητούσαν και θα έλευθέρωνε το γρηγορώτερο την κορούλα του.

Κάτι τι όμως της έλεγε από μέσα της, ότι δεν να γλύτωνε έτσι εύκολα.

Προαίσθημα, ποιός ξέρει! και για να αποφύγῃ τις μαυρες αυτές σκέψεις, πήγε κι' άνοιξε τη βαλίτσα της.

Δεν είχε μέσα παρά λίγες άλλαξιές ρούχα, δυό βιβλία κι' ένα προσευχητάριο: οὔτε χρήματα, οὔτε, το κυριώτερο, — και θάβλεπε άργότερα πόσο θα της χρειαζόταν, — πιστοποιητικά ταυτότητος.

Ό,τι είχε τελειώσει την τουαλέττα της, όταν ένας σιγανός χτύπος ακούστηκε στην πόρτα και μπήκε μέσα ένας καλοντυμένος άνθρωπος. Τὸν γνώρισε άμέσως: ήταν ένας απ' τους δυό χτεσινοβραδυνοῦς κακοποιούς, κι' άρχισε να χλωμαίνει απ' το φόβο της.

— Μή φοβάσθε, δεσποινίς, της είπε ο άγνωστος, και υποκλίθηκε μ' ευγένεια έμπρός της: δεν έχετε τίποτα κακό να πάθετε όσο βρισκόσαστε κοντά μας. Προσέχουμε, τι είναι πολύτιμο, κι' όπως ξέρετε, εσείς άντιπροσωπεύεται όλόκληρη περιουσία.

— Κύριε, ψιθύρισε ή Έδιθ, ενώ προσπαθούσε να κάνῃ τη φωνή της να μὴν τρέμῃ, πέστε μου, σάς παρακαλώ, ποῦ βρίσκομαι και σέ τίνος το σπίτι.

— Αδύνατο, δεσποινίς, δεν έχουμε καμμιὰ άρεξη να μᾶς κυνηγάτε με την άστυνομία, άμα φύγετε. Γιατί πρέπει να ξέρετε, ότι αν μᾶς δώση ο μπαμπάς σας τις εκατό χιλιάδες φράγκα που θα του ζητήσουμε, θα σάς άφήσουμε έλευθερη άμέσως. Τώρα, αν θέλετε, μᾶς δίνετε τη διέυθυνσή του.

Αφού δίστασε για μιὰ στιγμή, ή Έδιθ, έβγαλε το στυλό της κι' έγραψε τις δυό αυτές διευθύνσεις:

1) Κυρία ντε Φερλάκ, Μπουλεβάρ Σαιν Ζερμαίν, Παρίσι.

2) Κυρία Ίωάννα Ρουσσέ, πύργος ντε Φερλάκ (Γιοδρα).

— Η δεύτερη διέύθυνση είναι της οίκονόμου, που φυλάει τὸν πύργο εσα χρόνια λείπουν οι γονείς μου.

— Σας ευχαριστώ πολύ, τώρα που

θα κατέβω, θα πω να σάς φέρουν το γάλα σας, κι' εύχομαι ο κ. ντε Φερλάκ να σάς έλευθερώσῃ το γρηγορώτερο. Χαίρετε, δεσποινίς.

Οι πρώτες ημέρες πέρασαν άρκετά καλά. Η Έδιθ διάβαζε, έγραφε στο ήμερολόγιό της και περίμενε. Κάθε φορά που της άνέβαζαν το φαί της, ρωτούσε με λαχτάρα:

— Έγραψε ο μπαμπάς;

Και σέ κάθε άρνητική άπάντηση ξέσπαζε σέ δάκρυα.

Αλήθεια, είχε συμβεί κάτι άπίστευτο: και στα δυό γράμματα που έγραψαν οι κακοποιοί στον κ. ντε Φερλάκ, δεν είχαν λάβει καμμιὰ άπάντηση. Γιατί άραγε;

Στην αρχή ή Έδιθ δεν άνησύχησε και πολύ. Μπορεί να είχε καθυστερήσει το βαπόρι μερικὲς ημέρες, σκεπτόταν, ή να κάθισαν στη Μασσαλία λίγες ημέρες να ξεκουραστοῦν. Και με χίλια δυό άλλα μικροεμπόδια διαιολογούσε τη σιωπή τους.

Ο καιρός όμως περνούσε. Δυό όλόκληρους μήνες βρισκόταν τώρα φυλακισμένη! Μια φοβερή άγωνία της έσφιγγε την ψυχή.

Γιατί δεν έδιναν σημεῖα ζωῆς οι γονείς της; γιατί, αφού ήταν πλούσιοι,

δεν πλήρωναν να την έλευθερώσουν; γιατί δεν άπαντούσαν στα γράμματα που τους έγραψαν; Μήπως δεν ήλθαν απ' την Ίνδοκίνα; ω, Θεέ μου φύλαγε, μήπως πέθαναν; Όλα αυτά τὰ φοβερά «γιατί» της τυραννούσαν μερόνυχτα το μυαλό, μόνον ο Θεός μπορούσε να τη βοηθήσῃ, να τη σώσῃ, μόνον Αυτός ήξερε την αλήθεια και γι' αυτό τὸν παρακαλούσε τόσο.

Ηρθε ο Οκτώβρης. Ένα μεσημέρι, καθώς καθότανε σαν πάντα μοναχή και συλλογιζόταν τη δυστυχία της, άκουσε όμιλίες στη διπλανή κάμαρα.

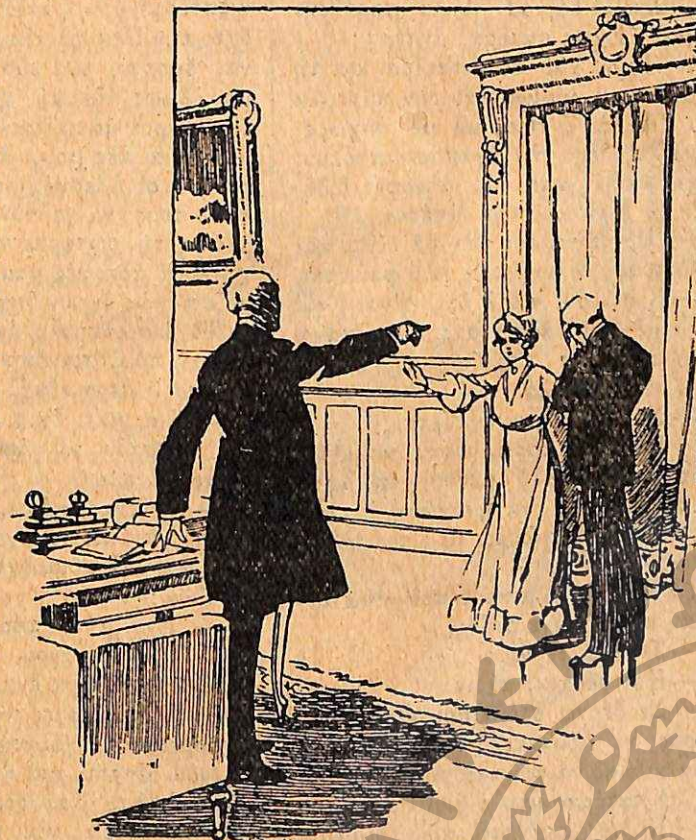
Στην αρχή ή Έδιθ δεν έδωσε προσοχή: σαν άκουσε όμως τ' όνομά της,

πετάχτηκε και στάθηκε στην πόρτα νάκούσῃ.

— Όστερα απ' αυτά που έφερε σήμερα ο ταχυδρόμος, καταλαβαίνεις βέβαια ότι θα αλλάξῃ ή κατάσταση, έλεγε μιὰ άνδρική φωνή.

— Μα τί έλεγαν τὰ γράμματα; ρώτησε μιὰ γυναικεία φωνή.

— Πρό δακτῶ ήμερῶν ξαναγράψαμε στον κ. ντε Φερλάκ: σήμερα το πρωί λοιπόν, ήρθε ο ταχυδρόμος και μου έφερε πίσω δλα μας τὰ γράμματα, με τις λέξεις «άγνωστου διαμονῆς», φαίνεται ότι οι ντε Φερλάκ εξαφανίσθηκαν, καταστράφηκαν, πέθαναν; λίγο μᾶς ενδιαφέρει. Κατα-

«Ο παππούς έδωσε το γαμπρό του από το σπίτι του...»
(Σελ. 19, στ. β'.)

λαβαίνεις βέβαια ότι δεν μπορώ πια να τρέψω την Έδιθ, που δεν μου κοστίζει και λίγα, χωρίς ναχω πια κανένα συμφέρον.

— Και θα την άφήσης έλευθερη; αν μᾶς καταγγείλῃ;

— Δεν είμαι τόσο κουτός να το κάνω έτσι έχω πάρει την άπόφαση μου σ' αυτό το ζήτημα. Κι' άρχισε να μιλά τόσο σιγά που όσο κι' αν προσπάθησε ή Έδιθ, στάθηκε άδύνατο νακούσῃ πέρα κάτω.

Τι της έσυρθε το μέλλον; σκεπτόταν ή δυστυχισμένη μέσ' στους λυγμούς της.

Δεν θ' άργοῦσε να το μάθῃ.

(Ακολουθεί) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Η ΜΑΡΚΙΤΑ

(ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

«Η Μαρκίτα θάχῃ τὰ μάτια δεμένα» ώσπου να προφτάσῃ να τὰ λύσῃ, θάχουν δλα τελειώσει... Εμείς θάχουμε εξαφανιστεί κι' θα άπάρχῃ ο «αυτόπτης» μάρτυς πὸς ο Τζούλιο κατά λάθος έπεσε στη στέρνα!...

— Κι' αν ή μικρή, μ' δλα ταῦτα, το καταλάβει;

— Θάνατι σχεδόν νύχτα, δεν είναι δυνατό. Μᾶ κι' αυτό αν γίνῃ, δε θα προδώσῃ ποτέ τὸν πατέρα της!...

Δε θα προδώσῃ ποτέ τὸν πατέρα της ή Μαρκίτα, μα θα τὸν σώσῃ τὸν Τζούλιο... και ξέρει καλά τὸν τρόπο!... Και τώρα πιά, κοιμάται ήσυχῃ.

— Τῇ σφυριχτρούλα μου όμως, τη σφυριχτρούλα, που μου χάρισε ή μαμμά, θα τη φορέσω εγώ, Μαρκίτα. Ξέρεις, είναι τόσο δυνατή, που άμέσως μόλις σφυριξῶ, τρέχουν δέκα ψηλοί στρατιῶτες «οί στρατιῶτες» μου, με τὰ σπαθιά τους, τὰ ντουφέκια τους δλα... Α, αυτή δε στη δίνω, Μαρκίτα, όχι!...

Κρυμμένα σέ μιὰ άπόμερη καμαρούλα, τὰ δυό παιδιά γελώντας, βιαστικά αλλάζουν τὰ ρούχα τους. Νά, ένα παιχνίδι πολύ διασκεδαστικό, που δεν το είχαν σκεφθεί τόσο καιρό. Και γελάει, γελάει ο Τζούλιο, καθώς ντύνεται κορίτσι, και γελάει κι' ή Μαρκίτα... Μόνον που το δικό της γέλιο ήχει παράδοξα, με κάτι τόνους βαθείς που μοιάζουν περισσότερο με λυγμούς, παρά με ξεσπάσματα χαράς. Μα ο Τζούλιο δεν την προσέχει. Νά δα ή ώρα να κοιτάῃ σαν πὸς μοιάζει το γέλιο της Μαρκίτας!...

Κι' είναι πια έτοιμοι κι' οι δυό τους. «Ω, τί νόστιμη ποῦνα ή Μαρκίτα με το σκοῦρο κοστουμάκι του Ουσσάρου! Την κοντή κυλοτίτσα, τη μπλούζα με τὰ χρυσά κουμπιά, και τις μπότες με τὰ σπιρουάκια!... Τὸ καστανό της κεφάλι σκεπάζεται καλά με τὸ ψηλό χνουδάτο καπέλλο. Α, πρέπει να κρυφτούν καλά τὰ μαλλιά για να μὴν την προσδώσουν. Δεν πρέπει, κανείς, κανείς να την άναγνωρίσῃ. Τότε, τί γούστο θα είχε το παιχνίδι!...

Κι' ο Τζούλιο είναι ένα νόστιμο κοριτσάκι τώρα, με το μουσελινέιο ρόζ φορεματάκι με τὰ σκόρπια άγριο-λούλουδα. Τὰ χρυσά του μαλλιά σκεπάζονται όλόκληρα με το χωστό καπέλακι της Μαρκίτας, και μιὰ μπουκλίτσα που ξεφεύγει, φαίνεται σαν καστάνη μέσα στο μισοσκόταδο. Δεν

θά τους γνωρίσουν! "Επειτα μοιάζουν κι' από φυσικό τους τόσο πολύ τα ξαδελφάκια...

Με σιγαλά, κλεφτά βηματάκια γλυτρούν χειροπιασμένα στον κήπο. Οι καρδιές και των δυο χτυπούν γοργά-γοργά. Το Τζούλιο από χαρά, της Μαρκίτας από τρόμο.

Θά μπορούσε, μ' ένα όποιονδήποτε τρόπο, να έμποδισή το Τζούλιο να πάει «σήμερα» κοντά στη στέρνα... Μά δε θέλει. Κι' αν δε γινόταν «αυτό» απόψε, σίγουρα ο πατέρας της θα βρισκε κάποιο άλλο μέσο για να γλυτώσει απ' το μικρό βασιλιά. Θά πάνε λοιπόν, θά πάνε... μά δε θά ναι ο Τζούλιο που θά χαθή.

Και τρέχουν, τρέχουν προς τη στέρνα...

Τι όμορφα που είναι εκεί γύρω! Απέραντη σιγαλά απλώνεται παντού, που και που μόνο κάποιο νυχτοπούλι αρχίζει ένα δειλό-γλυκό τιτίθισμα...

— Έλα τώρα, δε δέσουμε τα μάτια μας, φωνάζει ο Τζούλιο.

Κι' αρχίζουν το παιχνίδι...

Του φαίνεται τόσο άστείο το μικρού βασιλιά, να βρίσκεται μέσα σ' αυτά τα κοριτσίστικα φουστάνια, και τρέχει πηδώντας ελεύθερα, σκασμένος απ' τα γέλια, με τα μάτια σφιχτά δεμένα με το μαντήλι, και τα δυο μπρατσάκια ορθάνοιχτα για να βρῇ να πιάσει τη Μαρκίτα...

Ξαφνικά τ' αδιά του, (πούχουν γίνει πολύ ευαίσθητα τώρα πούχει τα μάτια κλειστά) πέρνουν κάτι ασυνήθιστους ήχους, κάτι βήματα συρτά. σάν να σέρνεται φίδι, κάτι κουδέντες πνιχτές, κομμένες από ένα βήμα σιγαλό και σκληρό. Σταματάει ο Τζούλιο το τρέξιμο κι' άφουγκράζεται προσεχτικά... "Ενα πάλεμα, πνιχτές φωνές, ένα φλίσφισμα νερού, και στερνά μια μεγάλη κραυγή:

— Τζούλιο!...—τόν κάνει να πετάξει τρομαγμένος το πανί από τα μάτια και να κοιτάξει έλόγυρα με αγωνία.

Δεν βλέπει τίποτα γύρω του, ούτε ανθρώπους, ούτε τη Μαρκίτα.

— Τζούλιο!...

Αλαλιασμένος, κοιτάζει στη στέρνα και βλέπει δυο μικρά χεράκια να χτυπιούνται στα νερά, που αδιακόνονται από πλατείς ατέλειωτους κύκλους.

Τότε μόνο θυμάται τη σφυρίχτρα του και σφυρίζει σάν τρελλός. Οι στρατιώτες φτάνουν, βλέπουν το σώμα που χτυπιέται άκομα, δυο απ' αυτούς πέφτουν στη στέρνα και βγάζουν τη Μαρκίτα μισοπεθαμένη...

Πέρασαν χρόνια πολλά. Ο Τζού-

λιο, μεγάλος πιά, είναι τώρα ένας αληθινός βασιλιάς.

Τόν κακό Άλέξανδρο, από τότε, που όλα ανακαλύφθηκαν, τόν έστειλαν οι στρατηγοί του Τζούλιο σε μια μακρινή έξορία. Ούτε ξέρουν τι άπόγινε.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Στο σκουπιδαριό, στο Σίτυ, κοντά στο Πούντιγκ Λαίην.

— Σκουπιδαριό! Άλλο παράξενο όνομα! Έχεις πατέρα, μητέρα;

— Έχω και τόν πατέρα και τη μητέρα μου, καθώς και τήν κυρούλα μου. Άλλά ο Θεός να με συχωρέσει, αυτή δεν τήν αγαπάω καθόλου. Έχω άκόμη και δύο άδερφές δίδυμες, τη Νάν και τήν Μπέττυ.

— Η γιαγιά σου δεν θά είναι και πολύ τρυφερή μαζί σου, μού φαίνεται.

— Καθόλου καλή δεν είναι μαζί μου με τήν άδειά σας, έχει κακή ψυχή και ποτέ στη ζωή της δεν έκανε τίποτε καλό.

— Σε κακομεταχειρίζεται;

— Καμιά φορά, όταν κοιμάται ή όταν είναι πολύ μεθυσμένη, άφήνει το χέρι της να ήσυχάσει λιγάκι. Τις άλλες όμως ώρες, μού τις βρέχει για καλά.

Τα μάτια του μικρού πρίγκιπα άρχισαν να πετούνε σπίθες.

— Τι; σε δέρνει;

— Και βέβαια, κύριε.

— Σε δέρνει έσένα που είσαι τόσο μικρός κι' άδύνατος! Άκουσε, σήμερα κιόλας θά φυλακιστή στον Πύργο. Ο πατέρας μου ό βασιλιάς...

— Κύριε, ξεχνάτε πως είμαστε ζητιάνοι; Ο Πύργος είναι μόνο για τους άριστοκράτες.

— Άλήθεια! Αυτό δεν το σκέφθηκα. Θά κάτσω να σκεφθώ πως πρέπει να τιμωρηθῇ. Ο πατέρας σου είναι καλός μαζί σου;

— Όχι καλύτερος από τήν γιαγιά μου, κύριε.

— Έτσι φαίνεται είναι οι πατεράδες. Κι' ο δικός μου δεν είναι απ' τους πολύ αγαθούς. Έχει βαρύ χέρι με μένα όμως είναι καλός, αν και καμιά φορά με μαλώνει. Η μητέρα σου είναι καλή μαζί σου;

— Ό, ναι, κύριε, ποτέ της δεν με μάλωσε. Και οι άδερφές μου, η Νάν και η Μπέττυ, είναι πολύ καλές και μ' αγαπούν.

— Πόσων χρονών είναι οι άδερφές σου;

Σήμερα στο παλάτι γίνονται μεγάλες έτοιμασίες: παντρεύεται ο Τζούλιο με τη Μαρκίτα, με τη μικρή πριγκίπισσα, που με κίνδυνο να χάσει τη ζωή της, έσωσε τη δική του, μια φορά, πριν από χρόνια...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Δεκαπέντε χρονών, κύριε.

— Η άδερφή μου, η λαίδη Έλισάβετ, είναι δεκατεσσάρων χρονών, και η ξαδέρφη μου, η λαίδη Ιωάννα Γκρέυ έχει τήν ίδια ηλικία με μένα κι' είναι όμορφη και εύθυμη ή μεγάλη μου όμως άδερφή, η λαίδη Μαίρη έχει άγρια μάτια και κακό πρόσωπο και —για πές μου, άλήθεια, άπαγορεύουν οι άδερφές σου στις ύπηρετριές τους να γελούν, γιατί αυτό θά βλάψῃ τη σωτηρία της ψυχῆς τους;

— Οι άδερφές μου; Ό κύριε, νομίζετε πως έχουν ύπηρετριες;

Τό βασιλόπουλο έκοίταξε για μια στιγμή το ζητιανόπουλο συλλογισμένο, και ύστερα είπε:

— Και γιατί όχι; Ποιός τις βοηθεί το βράδυ να γδυθούν; Ποιός τις ντύνει το πρωί;

— Κανένας, κύριε. Θέλετε να πῇτε πως πρέπει να βγάζουν τα ρούχα τους και να κοιμούνται γυμνές σάν τα ζώα;

— Ένα μόνο φόρεμα έχουν;

— Τι να τα κάνουν τα περισσότερα; καθένας μας έχει ένα κορμί μονάχα.

— Τι περίεργες αντιλήψεις! Με συχωρείς που γέλασα! Άλλά ή καλή σου Μπέττυ και η Νάν θά έχουν αύριο κιόλας όσα φορέματα θέλουν, και ύπηρετριες για να τις βοηθούν σε όλα. Θά φροντίσει για όλα αυτά ο θησαυροφύλακός μου. Όχι, όχι, μη μ' εύχαριστής, δεν άξίζει τόν κόπο! Μιλάς καλά, έκφράζεσαι μ' εύκολία. Τι μόρφωση έχεις λάβει;

— Δεν ξέρω καλά, κύριε. Ο παπάς που κάθεται στο σπίτι μας, ο πάτερ Άνδρέας μού έχει μάθει ένα πλήθος πράγματα από τα βιβλία του. Αυτός είναι ο δάσκαλός μου.

— Λατινικά ξέρεις;

— Πολύ λίγα, κύριε.

— Να τά μάθεις. Στην αρχή μόνο είναι δύσκολα. Τα έλληνικά είναι πολύ δυσκολότερα, αλλά ούτε σ' αυτή τη γλώσσα, ούτε σε καμιά άλλη βρίσκουν δυσκολία ή άδερφή μου πριγκίπισσα Έλισάβετ ή η ξαδέρφη μου. Θά έπρεπε να τις άκούσης όταν λένε το μάθημά τους Άλλά για

μίλησέ μου για σένα. Περνάς καλά;

— Και βέβαια, κύριε, αν δεν έλειπε ή πείνα... Στην γειτονιά μας βλέπουμε κάθε μέρα τόν Φασουλῆ και τις μαϊμούδες. Άχ, τί άστεία ζώα που είναι! Και τί ώρατα ντυμένα!

Όστερα, καμιά φορά βλέπουμε και παραστάσεις στο δρόμο, όπου όλοι οι θεατρίνοι φωνάζουν και χτυπιοδνται όπου πέφτουν όλοι χάρω πεθαμένοι. Αυτό είναι έξοχο θέαμα και δεν κοστίζει παρά μια πεντάρα. Άλλά πολλές φορές είναι δύσκολο να τήν βρῇ κανείς κι' αυτήν. — Τι άλλο;

— Συχνά έμεις τα παιδιά παλεύουμε μεταξύ μας, ποιός θά ρίξῃ κάτω τόν άλλον.

Τα μάτια του βασιλόπουλου έλαμψαν.

— Αυτό θά μ' άρεσε, είπε πές μου κι' άλλα.

— Παρατρέχουμε για να ιδούμε ποιός τρέχει γρηγορώτερα.

— Κι' αυτό θά μ' άρεσε να το κάνω. Λέγε παρακάτω.

— Το καλοκαίρι, κύριε, πλαστουρίζουμε και κολυμπούμε στα κανάλια και στο ποτάμι, δίνουμε βουτιές ο ένας στον άλλον και πετοούμε νερά. Όστερα παίρνουμε μακροβούτια, παίζουμε στο νερό, παραθαίνουμε στο κολύμπι...

— Άχ, θά έδινα το βασίλειό μου για να μπορούσα κι' εγώ να το κάνω μια φορά! Λέγε, λέγε παρακάτω!

— Τήν Πρωτομαγιά χορεύουμε και τραγουδούμε στο Τσίμπσαϊντ, παίζουμε — Μακριά από τα κάγκελα, βρωμόπαιδο!... (Σελ. 14, στ. 4.)

— Μακριά από τα κάγκελα, βρωμόπαιδο!... (Σελ. 14, στ. 4.)

— Τότε θά τήν πῶ εγώ τη γνώμη αυτή. Έχεις τα ίδια μαλλιά, τα ίδια μάτια, τα ίδια χαρακτηριστικά με μένα. Αν στεκόμαστε γυμνοί ο ένας πλάι στον άλλον, κανένας δεν θά ήξερε να πῇ ποιός είσαι εσύ και ποιός είναι ο πρίγκιπας της Ουαλλίας. Και τώρα που είμαι ντυμένος όπως ήσουν σύ, καταλαβαίνω καλύτερα τί αισθάνθηκες όταν σε άρπαξε έτσι άγρια ο φρουρός απ' το μπράτσο.

— Κι' εγώ!

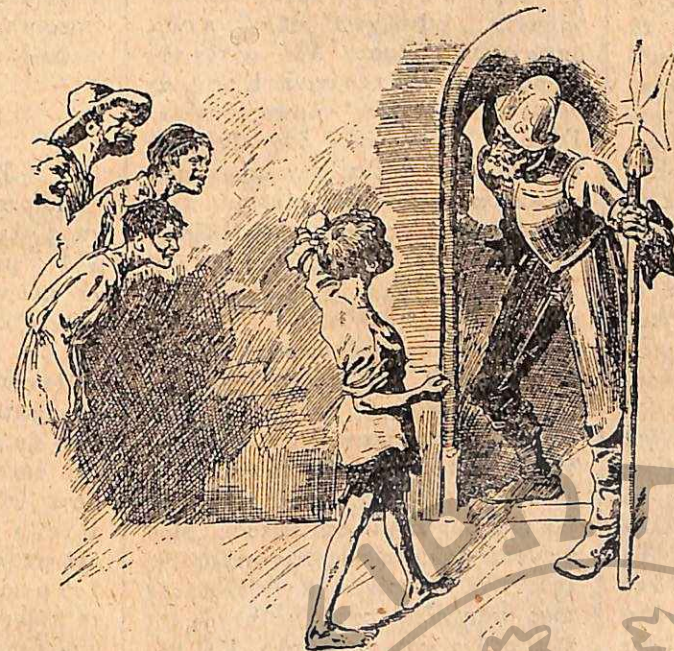
— Τι;

— Άχ, καλέ μου κύριε, κι' εγώ

ας μπορούσα μια φορά μονάχα να ήμουν ντυμένος σάν και σάς — μονάχα μια φορά και όχι άλλη.

— Άλήθεια; Τό επιθυμείς αυτό το πράγμα; Μά είναι πολύ εύκολο να γίνῃ. Βγάλε τα κουρέλια σου και φόρεσε τα φορέματά μου. Η εύτυχία σου θά είναι σύντομη, αλλά όπωσδήποτε κάτι θά καταλάβῃς. Έλα γρήγορα, προτού να έρθῃ κανένας και μᾶς ένοχλήσῃ.

Λίγα λεπτά αργότερα, ο μικρός πρίγκιπας της Ουαλλίας ήταν ντυμένος με τα κουρελόρουχα του Τόμ, και το ζητιανόπουλο είχε φορέσει τα διαμαντοστόλιστα βασιλικά φορέματα. Τα δυο παιδιά μαζί πήγαν και στάθηκαν μπρός σ' ένα μεγάλο καθρέ-

φτη. Και ο θαύμα! Δεν φαινόταν να είχε γίνει καμιά αλλαγή!

Τα παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, ύστερα κοίταξαν το ένα τ' άλλο ταραγμένα. Στο τέλος είπε ο πρίγκιπας σοβαρά:

— Τι λες γι' αυτό το πράγμα;

— Ό, ή Υψηλότης σας δεν θά έπρεπε να μού κάνῃ τέτοιες έρωτήσεις. Σε μένα δεν επιτρέπεται να έχω καμιά γνώμη.

— Τότε θά τήν πῶ εγώ τη γνώμη αυτή. Έχεις τα ίδια μαλλιά, τα ίδια μάτια, τα ίδια χαρακτηριστικά με μένα. Αν στεκόμαστε γυμνοί ο ένας πλάι στον άλλον, κανένας δεν θά ήξερε να πῇ ποιός είσαι εσύ και ποιός είναι ο πρίγκιπας της Ουαλλίας.

Και τώρα που είμαι ντυμένος όπως ήσουν σύ, καταλαβαίνω καλύτερα τί αισθάνθηκες όταν σε άρπαξε έτσι άγρια ο φρουρός απ' το μπράτσο.

Για δείξε μου το χέρι σου, σου έκανε σημάδι;

— Ναι, αλλά δεν πειράζει. Ο καημένος ο φρουρός έκανε το καθήκον του.

— Σώπα! Φάνηκε άνανδρος και σκληρός! Φώναξε το βασιλόπουλο χτυπώντας το πόδι του με θυμό! Νά τ' όξερε ο βασιλιάς — μὴν κουνήσης βῆμα απ' έδω ώςπου να γυρίσω! Στο προστάξῃ!

Με τα λόγια αυτά το βασιλόπουλο έπῃρε γρήγορα από το τραπέζι ένα αντικείμενο μεγάλης σπουδαιότητος για το κράτος, και το έφύλαξε κάπου. Όστερα, με μάτια που έλαμπαν από θυμό και μάγουλα κατακόκκινα από τήν ταραχή, βγήκε έξω και άρχισε να τρέχῃ στον κήπο του παλατιού τόσο γρήγορα, που τα κουρέλια του άνέμιζαν στον άέρα. Μόλις έφθασε στο κιγκλίδωμα, άρπαξε τήν πόρτα με τα δυο του χέρια κι' άρχισε να φωνάζῃ:

— Άνοίξτε! Άνοίξτε τήν πόρτα!

Ο φρουρός, ο ίδιος που είχε φερθῇ πριν έτοι απότομα στον Τόμ, υπάκουσε παρευθύς, και μόλις ο μικρός βρέθηκε έξω, σήκωσε το χέρι του και του έβωσε έναν τέτοιο φοβερό μπάτσo, ώστε τόν πέταξε δυο βήματα παραπάνω.

— Νά, βρωμόπαιδο, του είπε, για τήν κατσάρα που έφαγα εξ αίτίας σου από τόν Υψηλότητα.

Τό πλήθος ξέσπασε ος ήχηρά γέλια. Ο πρίγκιπας όμως τινάχτηκε μ' όρμη και χύμηξε άγριέμένος έναντιόν του φρουρού.

— Είμαι ο πρίγκιπας της Ουαλλίας! Φώναξε. Τό πρόσωπό μου είναι ιερό! Και θά κρεμαστής εσύ που τόλμησες να βάλης το χέρι σου επάνω μου!

Ο φρουρός του παρουσίασε όπλα και είπε κοροϊδευτικά:

— Χαιρετώ τήν Βασιλική σας Υψηλότητα!

— Και ύστερα πρόσθεσε απότομα:

— Και τώρα δίνε του από δώ, παλιομάγκα!

Τό πλήθος είχε περιστοιχίσει κιόλας το δυστυχισμένο βασιλόπουλο και το έσπρωχνε προς το δρόμο φωνάζοντας:

— Τόπο στον πρίγκιπα της Ουαλλίας! Τόπο στον πρίγκιπα της Ουαλλίας!

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ

'Αγαπητοί μου,

ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ τὰ Χριστούγεννα κι' οἱ ἄνθρωποι ἐτοιμάζονται νὰ τὰ γιορτάσουν. Τὶ χρειάζεται, ἀλήθεια, γιὰ νὰ γιορτάσῃ κανεὶς τὰ Χριστούγεννα; «ὦ, πόλ' ἀπράγματα! Τόσα, πὺ καμμιὰ φορὰ φέρνουν τὸν μπαμπὰ καὶ τὴ μαμμὰ σ' ἀπελπισία. Καὶ γιὰ τὸ ἐξοδο βέβαια, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ φροντίδα. Τὰ ξέρετε, εἶναι περιττὸ νὰ σὰς τὰραδιάζω τώρα, ἔνα πράγμα μόνο δὲν ἤξερα: πὺς γιὰ τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἀπαραίτητο τώρα κι' ἔνα δέντρο, ἔνα μικρὸ ἔλατο ἢ ἔνα μεγάλο κλαδί. Ἐνὸμίζα πὺς τὸ ἔθιμο ἦταν ξενικὸ, φράγκικον, καὶ μόνον λιγοστὰ σπῖτια, ἐδῶ στὴν Ἀθῆνα, ἔκαναν Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ἀλλὰ βλέπω πὺς κατάντησε γενικὸ. Καὶ νὰ, σὲ μιὰ ἐφημερίδα διαβάζω πὺς τὸ ὑπουργεῖο τῆς Γεωργίας ἀπαγόρευσε νὰ κοποῦν φέτος ἔλατα ἀπὸ τὰ δάση τῆς Ἀττικῆς—ἐξαιτίας βέβαια τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς πὺς ἐγινε τὸ καλοκαίρι—καὶ πὺς θὰ στείλῃ δικούς του ἀνθρώπους νὰ φέρουν ἔλατα ἀπ' τὴ Βυτίνα «διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πληθυσμοῦ».

Θὰ πῇ λοιπὸν πὺς τὸ ἔλατο, γιὰ τὰ Χριστούγεννα τῶν Ἀθηναίων, εἶναι πιά μιὰ ἀνάγκη. Ὅπως ὁ γάλος, τὸ τσουρέκι, ὁ κουραμπιές καὶ τὰλλα γιορτινὰ φαγιά καὶ γλυκίσματα. Τὰ δῶρα στὰ παιδιὰ μοιράζονται πιά ἀπὸ τὸ στολισμένο καὶ ζωταγωγημένο δέντρο. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ δὲν γίνεται ἴσως σ' ὅλα τὰ σπῖτια τὰ Χριστούγεννα: σὲ πολλὰ τὴν κάνουν, κατὰ τὸ ἑλληνικὸ ἔθιμο, τὴν Πρωτοχρονιά. Ἀλλὰ πάντα μὲ δέντρο. Ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε, πὺς τὸ Χριστουγεννιάτικο ἔλατο, πὺ ἀπὸ τῆς χώρας τοῦ χιονιοῦ μεταφέρθηκε στὴ χώρα τοῦ ἡλίου, ἐπίασε καὶ καρποφόρησε.

Γιὰτὶ ἄραγε; Ἀπὸ τὴ μανία πὺς εἶχαμε ἀνέκαθεν νὰ μιμούμαστε κάθε εὐρωπαϊκὸ, νὰ κάνουμε ὅ,τι κάνουν καὶ στὸ Παρίσι; Ἡ γιὰτὶ εἶναι κάτι ὠραῖο; Ὑποθέτο καὶ τὰ δύο. Ὅπως δὴποτε, δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ μouri-μουρίσῃ γιὰ τὸ ξένο ἔθιμο πὺς γενικεύθηκε. Καλὰ καὶ τὰ πατροπαράδοτα, καὶ τὰ ντόπια, ἀλλὰ κι' ἔνα ξένο ὠραῖο γιὰτὶ νὰ μὴ τὸ εἰσάγουμε στὸν τόπο μας; Καί, τὸ κάτω-κάτω, Εὐρωπαῖοι δὲν εἴμαστε καὶ μεῖς; στὴν εὐρωπαϊκὴ οἰκογένεια δὲν ἀνήκουμε; Ἐδῶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι—καὶ σοφοί, καὶ σοβαροί—πὺ συζητοῦν ἂν δὲν πρέτῃ τώρα νὰ γρά-

φουμε τὴ γλῶσσα μας μ' εὐρωπαϊκὰ γράμματα, γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμον ἡ ἀλφάβητος καὶ θὰ προσδληθῇ ὁ πατριωτισμὸς μας, ὁ ἐθνισμὸς μας, ἀπὸ ἔνα ἄθωο δεντράκι;

Ἐνα μόνο εἶναι τὸ θλιβερό: Τὴ στιγμή πὺ οἱ πλούσιες οἰκογένειες ἐτοιμάζονται νὰ χαροποιήσουν τὰ παιδιὰ τους μ' ὅλα τὰ καλὰ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς, καὶ τὸ ὑπουργεῖο τῆς Γεωργίας προνοεῖ νὰ φέρῃ ἔλατα ἀπὸ τὴ Βυτίνα γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Δέντρου, ἀλλες οἰκογένειες δὲν θάχουν μεθάρσιο οὔτε γιὰ νὰ κάμουν ἔνα ζευγάρι παπουτσάκια στὰ ξιπόλυτα παιδάκια τους, κι' ἴσως οὔτε γιὰ νὰ δώσουν λίγο χρυσόψωμο καὶ λίγο κρέας στὰ πεινασμένα... Φτώχεια βέβαια πάντα ὑπάρχει στὸν κόσμον. Ἀλλ' αὐτὸν τὸν καιρὸ τὸ κακὸ παράγινε. Κρίση, ἀνεργία, ἀπενταρία, γύμνια, πείνα. Γι' αὐτὸ οἱ πλούσιοι, ὅσοι εἶναι καὶ φιλόανθρωποι, φροντίζουν τώρα πὺς νὰ ἀνακουφίσουν τὸ φτωχόκοσμον, τοῦλάχιστο κατὰ τῆς ἁγίας αὐτῆς ἡμέρας, τῆς χρονιαρικής καὶ τῆς χαροῦμενης. Ὁ δῆμος, τὸ κράτος, τὰ σωματεῖα, οἱ ὀργανώσεις, βοηθοῦν. Καὶ κάνουν ἐράνους, κι' ἐτοιμάζουν συσσίτια, καὶ διοργανώνουν ἔνα γενικὸ μοῖρασμα τροφίμων, ρούχων, παιχνιδιών.

ὦ, ναι, καὶ παιχνιδιών. Τί, ἐπειδὴ εἶναι φτωχὰ, τὰ παιδάκια αὐτὰ δὲν θέλουν μιὰ κούκλα, ἔνα καρνακιόζι, ἔνα ταμπουρλό, μιὰ κουζινίστα;... Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὺς πῶς πολλὰ ζηλεύουν τὰ πλουσιόπαιδα γιὰ τὰ ὠραῖα τους παιχνίδια, παρὰ γιὰ τὰ ὠραῖα τους ρούχα καὶ παπούτσια. Καὶ θάταν πολλὰ πῶς εὐχαριστημένα ἂν τοὺς ἐχάριζε κανεὶς ἔνα τόπι παρὰ ἔνα καπέλλο. Ἔτσι εἶναι ὅλα τὰ παιδάκια, εἴτε φτωχὰ εἴτε πλούσια. Τὸ ξέρουν, εὐτυχῶς, κι' αὐτοὶ πὺ διοργανώνουν τὴν **Ἑβδομάδα τοῦ Παιδιοῦ**, κι' ἀνάμεσα στὰλλα ζητοῦν καὶ παιχνίδια. ἴσως θὰ διαβάσατε σὲ καμμιὰν ἐφημερίδα τὴν ἐκκλήση τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ θὰ εἶδατε καὶ κάτι πὺ σὰς ἐνδιαφέρει: Ἡ Ἐπιτροπὴ σὰς παρακαλεῖ νὰ δώσετε, γιὰ τὰ φτωχὰ παιδάκια, τὰ παλὰ σας παιχνίδια. Ἐνα παλὸν παιχνίδι, σπασμένο ἔστω, χαλασμένο, ἢ καὶ γερό, μὰ πὺ τὸ βαρεθήκατε καὶ τῶχτε σὲ ἀχρηστία, μπορεῖ νὰ χαροποιήσῃ ὅσο κι' ἔνα καινούργιο τὸ φτωχὸ παιδάκι. Καὶ πόσα τέτοια παλιά, ξεχασμένα κι' ἀχρηστευμένα παιχνίδια ὑπάρχουν σ' ὅλα τὰ σπῖτια! Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν, μὰ καὶ τὰ μεγάλα. Ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν σὰς ζητοῦν νὰ προσφέρετε τώρα στὸν ἔρανον τῆς Ἑβδομάδος τοῦ

Παιδιοῦ. Καὶ νομίζω πὺς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ στείλετε: Θὰ λάβετε μόνο τὸν κόπο νὰ τὰ βρῆτε, νὰ τὰ ἐτοιμάσετε—ἴσως καὶ νὰ τὰ ἐπιδιορθώσετε λιγάκι—καὶ θὰ περάσουν ἀπὸ τὸ σπῖτι σας νὰ τὰ πάρουν.

Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα θὰ γίνουν αὐτὴ τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Παιδιοῦ. Γιὰτὶ δὲν πρόκειται μόνο γιὰ τὰ Χριστούγεννα τους καὶ μόνο γιὰ τὰ παιχνίδια τους. Τὰ φτωχὰ παιδιὰ ἔχουν πολλὰς ἀνάγκες, κι' ὅλες αὐτὲς προσπαθοῦν συστηματικὰ νὰ ἐκανοποιήσουν ἐκεῖνοι πὺ διοργανώνουν τὴν Ἑβδομάδα. Εἶναι μιὰ μεγάλη φιλανθρωπικὴ κίνηση πὺ τιμᾷ πραγματικῶς τὸν τόπο μας. Καὶ σὰς συσταίνω νὰ λάβετε μέρος, νὰ βοηθήσετε, νὰ συντελέσετε, ὅπου καὶ ὅπως μπορεῖτε.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Μιὰ φτηνὴ καντήλα

ΠΑίρνετε ἔνα ὠρμον μανταρίνι καὶ χαράζετε τὴ φλούδα τοῦ γύρω-γύρω μ' ἔνα μαχαίρι (κατὰ ἔνα ἰσημερινό, νὰ ποῦμε: μπορεῖτε βέβαια νὰ τὸ κόψετε καὶ πέρα πέρα σὲ δύο κομμάτια, δύο ἡμισφαίρια, ἀλλὰ τότε καταστρέφεται τὸ... φαγώσιμο). Ὑστερα ἀποσπάτε τὴ φλούδα, ὥστε νὰ βγοῦν δύο ἡμισφαίρια. Μὲ λίγη ὑπομονὴ καὶ ἐπιτηδεύοντα τὸ κατορθώνετε. Τότε θὰ παρατηρήσετε σ' ἔν' ἀπ' αὐτὰ (σ' ἐκεῖνο πὺ ἦταν ὁ μίσχος), στὴ μέση, ἔνα μικρὸ ἄσπρο στέλεχος πὺ μοιάζει μὲ φυτίλι. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ στέλεχος θὰ εἶναι τὸ φυτίλι τῆς καντήλας, ἀπὸ τὸ στρίψετε, γιὰ νὰ μακρύνῃ, μὲ τὰ δάχτυλα, ἀφίνοντας ὅμως τὸ ἄκρον τοῦ ξεφτισμένου. Βάλετε λίγο λάδι (2—3 χιλιστόμετρα), ἐπίσης βρέξτε μὲ λάδι τὸ φυτίλι, καὶ ἡ καντήλα σας εἶναι ἑτοιμὴ. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴν ἀνάψετε μ' ἔνα σπῖρτο. Ἀνοίξτε μὲ τὸ σουγιά στὸ ἄλλο ἡμισφαίριο, στὴ μέση, μιὰ τρύπα γιὰ τὴ φλόγα, καὶ βάλτε τὸ ἑπάνω στὸ πρῶτο, ὥστε νὰ γινῇ μιὰ σφαῖρα.

Ἡ καντήλα αὐτὴ βέβαια δὲν διαρκεῖ πολλὰς ὥρες, ἀλλ' ὅσο καί, προξενεῖ μιὰ ὠραία ἐντύπωση καὶ χύνει μιὰ εὐχάριστη μυρωδιά. Μὲ τρεῖς-τέσσερις τέτοιες καντήλες μπορεῖ κανεὶς νὰ στολίσῃ ὠραῖα ἔνα δωμάτιο, ἂν μάλιστα στὸ ἑπάνω ἡμισφαίριο ἀνοίξῃ μὲ τὸ σουγιά διαφόρων εἰδῶν παραθυράκια: τρίγωνα, τετράγωνα, ἀστράκια, τριφύλλια κτλ... Στὸ σκοτάδι δίδουν ἔνα θέαμα φαντασμαγορικὸ πρὸ πάντων μιὰ βραδυὰ σὺν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς!..

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΙΣ ΑΝΘΙΣΜΕΝΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ ΤΗΣ «ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗΣ»

Ἀνθίσανε, Χρυσούλα, οἱ πασχάλιες! καὶ μοιάζουν τώρα ὁμορφες παιδοῦλες, στὸν κῆπο μας σκορποῦν μοσχολιές τῶν μὲν ἀνθῶν τους οἱ μικρὲς καρδοῦλες.

Ἄ! πᾶμε τ' ἀνθίσμένα τους κλωνάρια, κυρὰ μου, νὰ τινάξω τὴν ποδιά σου, δροσοσταλιές θαμνὲς ἀνάγια-ἀνάγια νὰ μὴ θαρῶ στὰ μάτια ἀπ' τὴ καρδιά σου.

Τὰ μάτια σου δὲν θέλω δακρυσμένοι νὰ μοιάζουν οὐρανοὶ γέλα μου πάλι... Μὰ τὸ τραγούδι τῆς χαρᾶς σωμαίνει γιὰτὶ χαρὰ καὶ λύπη στήσαν πάλι.

Σὰν δὲ γελοῦν τὰ ρόδινα σου χεῖλη, ροδόφυλλα πὺς μοιάζουν μαρμαίνα, πὺς γέρνουνε στὸ σούρουπο τ' Ἀπρίλη, καὶ σβύνουν σιγαλὰ καὶ πονεμένα...

Στις ἀνθισμένες πασχάλιες—χαρὰ σου! θὰ βρῆς ὅ,τι ποθοῦσες, καὶ στεφάνι στὰ μεταξένια, στὰ σγουρὰ μαλλιά σου, μὲ πασχάλιες τὸ χέρι μου θὰ βάνῃ

Κι' ὦ! τότε πὺ τ' ἀνθόμυρα μεθᾶνε, σάσου σιάμ τους πρόσχαρη νυφούλα, γιὰ νὰ μὴν ξέρω πασχάλια ποῖα θᾶναι, καὶ ποῖα ἡ χαϊδεμένη μου ἀδελφούλα!

Κυρὰ τῆς Θάλασσας

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ Τ' ΟΝΕΙΡΟ

Μόλις ἀνοίξα τὰ μάτια μου, κατέβηκα ἀπ' τὸ κρεβάτι κι' ἄρχισα νὰ νύνομαι βιαστικά. Ἀκόμα δὲν εἶχα ξυπνήσει καλά.

Στάθηκα μιὰ στιγμή γιὰ νὰ συγκεντρώσω τῆς σκέψης μου κι' ἀναρωτιόμουν γιὰτὶ βιάστηκα νὰ ντυθῶ, τὸ πρῶτο ἐκεῖνο.

Δὲν πρόφτασα νὰ σκεφθῶ καλά-καλά. Ἡ πόρτα τῆς κἀμαρᾶς μου ἀνοίξε κι' εἶδα τὴν ἀδελφούλα μου νὰ μπαίνει μέσα χαρούμενη καὶ βιαστική.

— Σωσῶ, θὰ πάω σχολεῖο! μὲ φώναξε.

Ἄ! νὰ, τώρα θυμήθηκα. Εἶχα δεῖ ὄνειρο κι' ἐγὼ νόμιζα πὺς βρισκόμουν στὴν πραγματικότητα.

Εἶδα πὺς ἦμουν μικρούλα, ἔνα τόσο δά κοριτσάκι. Ἦταν ὁμορφὴ ἡλιόλουστο πρωῒν. Ἐτοιμαζόμουν νὰ πάω γιὰ πρώτη φορὰ σχολεῖο. Τί χαρὰ! τί γέλια!... Εἶχα ξυπνήσει πολὺ πρῶτ' ἐξαιρετικὰ ἐκεῖνη τὴ μέρα.

Ἡ γιὰτὶ μὲ ἔδωσε τὴν εὐχὴ τῆς, ἡ μαμμὰ μὲ φίλησε, κι' ἔπειτα, κρατώντας με ἀπ' τὸ χεράκι, μ' ἔφεραν σ' ἔνα δροσόλουστο κῆπο, τὴν αὐλὴ τοῦ σχολεῖοῦ μας.

Πόσο ὁμορφα πέρασε τὸ πρῶτο ἐκεῖνο πρωῒν τῆς μαθητικῆς μου ζωῆς! Ἐτοιμαζόμουν γιὰ τὸ ἀπόγευμα, μὰ ξάφνου... ξυπνῶ.

Ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ ὄνειρο, σηκώθηκα ἂν ἐτοιμασθῶ κι' ἐγὼ... γιὰ τὸ σχολεῖο. Ὅμως νὰ πὺ μ' ἔφεραν στὴν πραγματικὴ οἱ φωνὲς τῆς μικρούλας μου ἀδελφούλας. «ὦ! πόσο αἰστανθήκα τότε! Καὶ ζήλευα τὸ ἄθωο ἐκεῖνο πλασματάκι.

Τὸ μονότονο κτύπημα τῆς καμπάνας τῆς γειτονικῆς μας ἐκκλησίας μ' ἔκανε

νὰ συνέλθω ἐντέλως καὶ νὰ αἰστανθῶ τὸν ἀληθινὸ πόνο. Δὲν θὰ πῆγαίνα πιά σχολεῖο!... Δὲν θάμουναι πιά μαθήτρια!... Σὰν κινηματογραφικὴ ταινία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἡ μαθητικὴ μου ζωὴ. «Γιὰτὶ νὰ μὴν ἔχει κι' ἄλλα χρόνια τὸ σχολεῖο! Εἶναι λίγα αὐτὰ πὺ ἔχει».

Ἀκουλισμένη στὸ παράθυρο παρακολουθοῦσα τὰ γέλια καὶ τὰ ἔσφονητά τῶν μικρῶν μαθητῶν... Δάκρυα γέμισαν τὰ μάτια μου.

Ἀντίο, μαθητικὴ ζωὴ!... ὄνειρο ἀληθινόν!..

Κινεζούλα

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Σὰν μιὰ ἡρεμὴ θλίψη, ἀπλωμένη στὸ πρόσωπο μιᾶς ὁμορφῆς κόρης, ἀνθίζετε καὶ σεῖς, χρυσάνθεμα χλωμά. Εἴστε ἡ ψυχὴ τοῦ φθινοπώρου, ἡ ὁμορφιὰ κι' ἡ γοητεία του ἐσείς!

Σὰς καμαρώνω σὺν ἀπλόωνεστε στοὺς κήπους τοὺς κατὰξερους. Τίποτα δὲν εἶχε ἀφήσει ὁ καυτερός ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ. Καὶ σεῖς τὸν ἐγεμίσατε ὁμορφιὰ καὶ λαμπρότητα, γοητεία καὶ πλοῦτο. Ὅλα τὰ σχήματα κι' ὅλα τὰ χρώματα. Σγουρὰ, πλατεῖα, μικρὰ, μεγάλα, ἀνυπόταχτα. Λευκὰ σὺν τὸ χιόνι τὸ ἄσπλο καὶ κόκκινα σὺν μεγάλῳ πρεπῇ πορφύρα. Μαβιά, χλωμά καὶ ρόδινα. Σὰν μιὰ πελώρια ποικιλόχρωμη ζωγραφιά.

Σὰς θαυμάζω στὸ μπαλκόνι ὅταν σὰς βλέπω. Ἐχετε σκορπίσει παντοῦ, σὲ σῖδερα καὶ ἔγλα. Κάθε ἀσκήμα κρύβουν τ' ἀνθισμένα σας κλώνια καὶ μένει μονάχα νικητὴ ἡ ὁμορφιὰ ἡ ἀκατάλυτη. Ἀχ! ἂς γινόταν ἔτσι καὶ στὴ ζωὴ! Κι' ἂς ἦταν πάντα δυνατό καὶ νικηφόρο τὸ φῶς τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ὁμορφιάς, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ σβύσῃ κάθε κακία καὶ φθόνον στὸν κόσμον!

Πὺς μ' ἀρέσετε καὶ σεῖς πὺ καμαρώνετε πελώρια! Ἀνθίζετε μὲ χάση, ἔνα σὲ κάθε μίσχο. Κάποιο χέρι γνωστικὸ ἔκοψε τ' ἀδέρφια σας ὅταν ἀκόμα ἦταν μικρὰ καὶ τὰ πέταξε. Κι' ἐσείς ἐμείνατε μοναχίονα, σὺν τὰ παιδιὰ τὰ πολυχαϊδεμένα!

Μὰ ἐγὼ λατρεύω ἐσάς, τ' ἀχτένιστα χρυσάνθεμα! Κάποιο κορίτσι δροσερὸ θάσκυψε πάνω σας, ὅταν εἴστε μπουμπουκία ἀκόμα. Τὸ λευκὸ τοῦ χέρι θ' ἀπλώθηκε σὲ σὰς γιὰ νὰ σὰς ἀραιώσῃ. Μὰ θὰ ἐπλημμύρισαν ὁ οἶκτος τὴν ψυχὴν τοῦ καὶ τὸ χέρι σταμάτησε. Ὅλα μαζί ἀνθίσανε σὺν ἀδέρφια μοναχίονα καὶ πολυχαϊδεμένα. Καὶ σταματοῦνε πάνω σας ὅλα τὰ βλέμματα, καὶ τραγουδοῦν διπλά σας τ' ἀγέρι ἀπαλά, καὶ σὰς ραντίζουνε διστακτικὰ οἱ στάλες τῆς βροχῆς. Δὲ σὰς μουνάξουν, σὰς χαϊδεύουν.

Λουλούδια ὠρατά, λουλούδια χλωμά. Εἴστε ἡ ψυχὴ τῆς καλωσύνης πὺ σκορπίζεται σὺν βάλαμο παυσίπονο στῆς ψυχὰς τῆς πονεμένης, στῆς ψυχῆς τῆς κουρασμένης. Εἴστε ἡ ὁμορφιὰ κι' ἡ ἐλπίδα τῆς φύσης, πὺ νοιώθω διπλά τὸ θάνατο, νύχεται μ' ἀργὰ βήματα.

Νέλλη

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Γ'.

Καμμιά φορὰ λοιπὸν, σὰν εἶδε κι' ἀπόειδε πὺς θὰ γιαιτρεῦνταν ἔτσι, ἀποφάσισε νὰ πᾶ σὲ μιὰ μάγισσα. Κεῖνη, μόλις τὸν εἶδε, κι' ἄκουσε πὺς τὸπαθε νὰ κουσαθῇ, τὸν ἔβαλε νὰ τῆς φέρῃ φύλλα ἀπὸ τὴ συκιά πὺ κοιμήθηκε. Τάβρασε, καὶ μέσα ἐκεῖ διάβασε τί εἶχε γίνῃ:

— Ἡ Μεγάλῃ Νεράϊδα, τοῦπε, πῆγαίνε κεῖνη τὴν ἡμέρα μ' ὅλες τῆς τῆς δούλες στὰ βαφτίσια τοῦ παιδιοῦ τῆς ἀδερφῆς τῆς. Καθὼς λοιπὸν περνοῦσαν ἀπ' τὸ δέντρο πὺ κοιμόσουν, ἡ Κουτσὴ Νεράϊδα βγήκε ἀπὸ τὴ σειρά καὶ σούβαλε στὴ φτέρνα ἔνα ἀχυράκι. Γι' αὐτὸ κουτσάθηκε καὶ κανεὶς γιαιτὸς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ γιάνῃ, ἂν δὲν τὸ θελήσῃ κι' αὐτὴ. Τοῦπε ἀκόμα, τὴν ἰδια μέρα ποῦχε κοιμηθεῖ κάτω ἀπ' τὸ στοιχειωμένο δέντρο, καὶ τὴν ἰδια ὥρα, νὰ πᾶ νὰ περνεῖν ἐκεῖ ὡς πὺ νὰ περάσῃ ἡ Μεγάλῃ Νεράϊδα μὲ τὴ συνοδεία τῆς. Καὶ σὰν τὴν δῇ, νὰ τῆς πῆσῃ στὰ πόδια καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τὸν γιάνῃ.

Ἔτσι τοῦπε, κι' ἔτσι ἔκανε. Ἦταν μιὰ ὥρα πὺς περιμένε κάτω ἀπὸ τὴ συκιά, ὅταν, ξάφνου ἀκούει ἔνα βουητό, σὰν ὅταν φουσαῖ ὁ βοριάς ἀνάμεσα στῆς φυλλωσιῆς τῶν δεντρίων, καὶ βλέπει μιὰ χρυσαφένια σκιά νὰ ὀρεχεται κατὰ πάνω του. Πέφτει γονατιστὸς καὶ παρακαλεῖ μ' ὅλην τοῦ τὴν καρδιά τὴ Μεγάλῃ Νεράϊδα—γιὰτὶ αὐτὴ ἦταν ἡ χρυσαφένια σκιά. Αὐτὴ τότε γυρίζει στὴν Κουτσὴ Νεράϊδα καὶ τὴ διατάζει νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ χυρὰ ἀπ' τὸ πόδι.

Ἔτσι ἔγινε, κι' ὁ Γιάννης ὁ Κουτσὸς περπάτησε κατὰ ἀπ' τὴ συκιά. Εἶναι στοιχειωμένο δέντρο καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τί τοῦ φέρῃ ἡ κακὴ ὥρα, πὺ ἔσκησε νὰ νύει, εἶπε ἡ γριούλα κι' ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς τρεῖς φορές.

Νταῖξη

ΣΑΝ ΟΡΑΜΑ

— Πόσο ἐπεθύμησα τὴν Πατρίδα!.. Χτὲς δὲ εἶχα γράμμα ἀπὸ τοὺς γονεῖς! Καὶ μὲ τὴ πόνο μούγουσαν πὺ δὲ θάμουν κι' ἐγὼ στὴ γιορτὴ τ' Ἀη-Λιά νὰ γιορτάσω μαζί τους!

Ἡ γιὰτὶ μου ἡ καίμενη φρόντις νὰ μὲ παρηγορήσῃ.

— Κάτσε, γιόκα μου, καὶ λίγα χρόνια ἀκόμα, μάθε δυὸ γράμματα ν' ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου νὰ μὴ μέινῃς γκαβὸς. Τὸ χωριδέδω εἶναι, δὲ φεύγει, θὰ τὸ βρῆς ὅταν θάρῃς καὶ θὰ σ' ἀρέσῃ πῶς πολὺ. Ἐπειτα τὸ πανηγύρι τ' Ἀη-Λιά γίνεται κάθε χρόνον, μήπως χάθηκε; Κι' ἄλλα παρηγορητικὰ λόγια, μὲ ἔγραψε, ἡ καίμενη ἡ γιὰτὶ...

Σήμερα εἶναι οἱ 20 τ' Ἀλωνάρι! Ἀη-Λιάς! Κι' ἐγὼ τόχα ἐσχάσει! Καὶ τί δὲν ἐσχά ὁ ἐξηνητημένος; Καλὰ πὺς μοῦ τὸ θυμίσῃ τὸ γράμμα τῶν γονιῶν μου. Ὁ ἥλιος ὅρα τώρα πὺς βασίλει. Τὸ σούρουπο πλάκωσε. Ἀνάβω τὴ λάμπα μου. Καθίστημι στὴν καρέκλα, γράφω γράμμα στοὺς γονεῖς...

Ἐν Πρωγωνιανῇ τῇ 20 Ἰουλίου 1931

Σεβαστοὶ μου γονεῖς!..

Χίλιες σκέψεις στριφογυρίζουν στὰ κεφάλι μου.

Σκέφτομαι, σκέφτομαι!

Τί γιορτή σήμερα στο χωριό. Νά, μο'ρχονται στο νου όλα. Τους βλέπω Μὲ τὴ φαντασία μου ἔφτασα ἀμέσως ἐκεῖ. Εἶναι χαράματα! Οἱ καμπάνες τοῦ Μοναστηρίου βαρύνε χαρμόσυνα. Ὅλοι τους ἐτοιμάζονται νὰ πάνε στὸ πανηγύρι. Παντοῦ μιὰ ζωηρὴ κίνηση.

Νά τὸ βουνό, τὸ δάσος παρακάτω, τὸ μοναστήρι ἔπειτα, καὶ τὸ χωριὸ χαμηλά. Ὁ φειδωλὸς ὁ δρόμος ἀνεβαίνει καὶ τελειώνει μέσ' στὴ μεγάλη του ἀυλόπορτα. Κόσμος πολὺς περνᾷ. Ἀντρες, γυναῖκες, γριές καὶ νιόπαντρες, δημοφες χωριατοπούλες, ντυμένες μετὰ βαρύτιμες καὶ ὀλοκάθαρες λιουντζότικες φορεσιές τους, κουβαλοῦνται στὸ μοναστήρι. Μὰ νά, καὶ αὐτὸ πού τους καρτερᾷ πρόσχαρὰ—χωμένο μέσα στὰ μαυριδερά κυπαρίσσια καὶ στὶς φουντωτὲς κληματριάς.

Νά, καὶ ἐγὼ τώρα προχωρῶ μετὰ τοὺς δικούς μου. Ἀρχίζει ἡ Λειτουργία. Ὁ ὅλος τὴν ὥρην μ' εὐλάβεια. Κατόπι ἀπολαίει ἡ ἐκκλησία καὶ, ἔξω, στήνεται ὁ χορὸς. Τὰ βιολιά παίζουν διαφόρους σκοπούς. Νέοι καὶ νέες, πισμένοι χέρι-χέρι, χορεύουν τοὺς λιουντζότικους χορούς. Στὰ πρόσωπά τους λάμπει ἡ χαρά. Ἀστράφτουν τὰ γιορτινὰ τους ρούχα. Ὁ αὐλόγυρος ἀντηχεῖ ἀπ' τὰ βιολία. Στὰ περὶ τῆς ἐκκλησίας κάθονται γέροι καὶ γριές. Ἄλλοι κεντρίζουν, ἄλλοι παίζουν τὸ κομπολόι τους, ἔχοντας τὰ μάτια τους προσηλωμένα στοὺς χορευτές. Ὁ πρῶτος χορευτὴς ὁρνεῖ περήφανα τὸ χορὸ, σιόγντας τὸ μαντῆλι του. Ὁ ἀσπρομάλλης Πάπα-Κώστας, καθισμένος στὴ μέση τῶν γερόντων, τοῦ χαμογελά.

Ὅλοι τὰ μάτια εἶναι συγκεντρωμένα σ' αὐτόν... Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἕνα φουπ!... καὶ ἡ λάμπα σβύνει! Κάποιο φύσημα ἀέρα φαίνεται μπῆκε ἀπὸ τὴ χαραμάδα τῆς πόρτας καὶ τὴν ἔσβυσε.

Μὲ τὸ σβύσιμο τῆς λάμπας, τρόμαξα. Ἡ ὥρα εἰκόνα, τὸ ζωντανὸ ὄραμα εἶχε χαθεῖ!...

Ἀλίμονο! βρέθηκα πάλι στὴ σκληρὴ πραγματικότητα, καθισμένος στὴν καρέκλα μου.

Πόσο ἐπιθυμοῦσα νὰ βρισκοῦμαι ἐκεῖ-πέρα στὸ χωριὸ καὶ νὰ βλέπω ἀκόμα ἀπὸ καμμιὰ μεριά.

Σελῆς Βορειοηπειρώτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὴ γραμματικὴ: Ὁ δάσκαλος:—Κωστάκη, ποῖα εἶναι ἡ ρίζα τοῦ «θραυίου»;

Ὁ Κωστάκης:—Μὰ δὲν εἶναι φυτό τὸ θρανίον, κύριε!

Ἀγνή

Ὁ θεός:—Ναί, παιδί μου, αὐτὸ τὸ δάχτυλό μου τὸ πῆρε μιὰ σφαῖρα στὸν πόλεμο.

Κι' ὁ ἀνεμῖος στὸ φαλακρὸ θεῖο:—Καὶ κάποια ἄλλη σφαῖρα θὰ σοῦ πῆρε τὰ μαλλιά σου, ἔ;

Δυσόχαρτο

Ὁ θεός:—Ναί, παιδί μου, αὐτὸ τὸ δάχτυλό μου τὸ πῆρε μιὰ σφαῖρα στὸν πόλεμο.

Κι' ὁ ἀνεμῖος στὸ φαλακρὸ θεῖο:—Καὶ κάποια ἄλλη σφαῖρα θὰ σοῦ πῆρε τὰ μαλλιά σου, ἔ;

Δυσόχαρτο

Ὁ θεός:—Ναί, παιδί μου, αὐτὸ τὸ δάχτυλό μου τὸ πῆρε μιὰ σφαῖρα στὸν πόλεμο.

Κι' ὁ ἀνεμῖος στὸ φαλακρὸ θεῖο:—Καὶ κάποια ἄλλη σφαῖρα θὰ σοῦ πῆρε τὰ μαλλιά σου, ἔ;

Δυσόχαρτο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 15 Δεκεμβρίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρωθῶν πρόστιμο. Ζυγίζετε τὰ καὶ βάψετε τὸ γραμματόσημο σωστό. Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, δὲν με ρωτᾷ γιὰ πράγματα πού τὰ ἔχει ὁ Ὅσινος τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνει μέρος στὴν κίνηση.

Ὅσοι δημοσιεύετε **Μικρὲς Ἀγγελίες** νὰ προσέξετε στὸ τιμολόγιό που δημοσιεύω σήμερα. Ἐκαμὶ μὴν αὐξήση στίς τιμές, πρῶτο γιατί ἡ στήλη τώρα εἶναι πλατυτέρη, καὶ δεύτερο γιὰ νὰ εἶναι σπανιότεροι οἱ χωριστοὶ στίχοι καὶ τὰ κεφαλαῖα ἢ παχέα γράμματα πού πιάνουν τόσο χώρο. Λοιπόν, ἡ λέξις, μὲ ἀπλά στοιχεῖα, μένει λεπτὰ 60. Μὲ παχέα δὲς γίνεται 1 δραχμή, καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 4.

Κυρὰ Φροσύνη, σοῦ εὐχομαι πρῶτα-πρῶτα περαστικά, ἀλλὰ σήμερα ὁμολογῶ ὅτι δὲν σε καταλαβαίνω. Τί ἐννοεῖς ὅτι «ἐλαβε μέρος» στὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων καὶ δὲν σε ἀνέφερα ἢ σε ἀπέκλεισα; Ἦταν κανένας Διαγωνισμός γιὰ νὰ στείλῃς τὴν ἀπάντησή σου; Ψῆφοι ἦταν. Ἄν εἶχες πάρει καὶ τὸ ψευδώνυμό σου, θὰ τὸ ἀνέφερα. Λές ἔπειτα ὅτι μόνο ἡ **Σιφονέ** μεταφράσε τὸ ἐπιγράμμα τοῦ Αἰσχύλου σὲ στίχους! Μὰ δὲν ἦταν ἑμμετρος καὶ ὅλες οἱ ἄλλες μεταφράσεις πού δημοσιεύονται; Ἦ μήν ἐννοεῖς ὅτι τοὺς ἔλειπε ἡ ὁμοιοκαταληξία; Μ' αὐτὸ εἶναι ἄλλο. Ὑπάρχουν καὶ στίχοι ὁμοιοκαταληκτοὶ ὑπάρχουν καὶ ἀνομοιοκαταληκτοί.

Ἡ **Μεγάλη Ἑλλάς** ἐκπλησσεται πού βρίσκω τὰ γράμματά της εὐανάγνωστα (καὶ ὅμως!) Ἡ ἴδια βρίσκει πολὺ ὁμορφο τὸ νέο εἶδος Ἀσκήσεως πού ἐπρότεινε τὸ **Πανελλήνιο Ὀνειρο**. Ἀνακαλεῖ τὴν πρότασή σου ἡμετέρας μετὰ τὸν κ. Φαίδωνα (ἂν τύχῃ δηλαδὴ νάρρυστήσῃ, νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἑλλειψή Ἀθ. Ἐπιστολῆς μὲ κανένα ἀθῶο ψέμμα, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῶν τὰ παιδιά, ἀλλὰ τώρα, λέει, πού τὸ εἶπαμε αὐτὸ καὶ ὅτ' ἐξέρουν, θὰ νησυχῶν περισσότερο—πολύ σωστά!) Καὶ τέλος συγχαίρει τοὺς Νικητὰς τοῦ Πεντάθλου (μιὰ χαρὰ πού τὴν ἔχει αἰστανθεῖ καὶ αὐτὴ, καὶ ἔρει πόσο μεγάλη εἶναι!). Τὴν εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὠραία πράγματα πού μοῦ ἔστειλε νὰ δημοσιεύω, καὶ ἔδωσα τὸ γραμματάκι της σὺν κ. Ε.

Ὁ **Δευκάτης** μοῦ καταγγέλλει κάποιον σοφά. Ἡ μετάφρασή του ἐπιγράμματος τοῦ Αἰσχύλου ἀπὸ τὸ **Γιγαντιάδον Νάνο**, πού πῆρε Ἀ' Ἐπαινο στὸ Πένταθλο, δὲν εἶναι δική του. Εἶναι τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σίμου Μενάρδου, δημοσιευμένη στὸ Β' τόμο τῆς Μ. Ἑλληνικῆς Ἑγκυκλοπαίδειας σελ. 875 (ἴσως καὶ ἄλλοι). Πολὺ κακὸ πρᾶγμα αὐτὴ ἡ ἀντιγραφή! Εὐτυχῶς, ἄλλες μεταφράσεις ἀγωνιστῶν ἦταν ἀνώτερες. Ἀλλ' ἂν ἡ ἀνώτερη τύχαινε νὰ εἶναι αὐτὴ καὶ ὁ **Γιγαντιάδον Νάνος** ἔπαιρνε τὸ Ἀ' Βραβεῖο; Κι' ἂν εἶχε πάρει καὶ ἕνα δυὸ ἄλλα καὶ ἔδωκε Νικητῆς; Τί θὰ γινόνταν; Ὁ θανατοκλήσιμος σήμερ νὰ τὸν καθαιρέσω καὶ βέβαια δὲν ὅταν καθόλου εὐχάριστο, οὐτε γιὰ μένα οὐ-

τε γιὰ καὶνον. Ἀλλὰ μήπως εἶναι εὐχάριστο καὶ αὐτὸ τὸ φανέρωμα; Δὲν τὸ ξέρατε πῶς ὅταν ἀντιγράφετε, κάποιος θὰ βρεθῇ πού νὰ ξέρῃ τὸ πρωτότυπο—ἐγὼ δὲν τὸ ξέρα, ἢ δὲν τὸ θυμήθηκα—καὶ νὰ σὰς καταγγεῖλῃ;... Στὴν περίστασιν αὐτὴ μάλιστα ἔγινε καὶ ἐν' ἄλλο ἄτοπο: Χωρὶς νὰ θέλω, ἀναγκάστηκα νὰ ἐπικρίνω τὴ μετάφραση ἐνὸς Ἀκαδημαϊκοῦ. Γιατί καθὼς θὰ θυμᾶστε, μόνο τοὺς δυὸ τελευταίους στίχους βρήκα πολὺ καλούς: γιὰ τοὺς δυὸ πρῶτους εἶχα πολλὰς ἐπιφυλάξεις. Φυσικά, καὶ στοὺς στίχους τοῦ μεγαλύτερου ποιητοῦ μποροῦσε νὰ βρεθῶν λάθη, ἂν τοὺς ἀντέγραφε κανεὶς γιὰ ἕνα διαγωνισμό σάν τὸ Πένταθλο. ὅπου τὰ πάντα κρίνονταί μετὰ τὴν προσοχὴ καὶ αὐστηρότητα. Ἀλλὰ τί ὅλα λέγε δ κ. Μενάρδος, ἂν διάβαζε τὴν κρίση μου; Βλέπετε λοιπὸν πόσα εἶναι τὰ ἄτοπα, ὅταν ἀντιγράφετε, καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σὰς;... Τέτοιο πρᾶγμα, ἀπὸ τὸν **Γιγαντιάδον Νάνο**, δὲν τὸ περιμένα ποτέ!

Ἡ Ἀφροδίτα παραπονιέται ὅτι βιάστηκα νὰ δικαιολογήσω τὸ **Ριγολέττο**, ὅτι δὲν τῆς ἀνταπέδωσα τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τὰχὶ τὴν διευθυντὴ τῆς. Γιατί τὸ τετραδίό του, λέει, τοῦ τὸ ἔστειλε σ' ἕνα φακέλλο, μαζὶ μετὰ τῆς **Μυροβόλου Ἀνδρῶν**. Ἀλλὰ ἡ **Μ. Ἀνδρῶν** τῆς τὸ ἀνταπέδωσε, ἄρα εἶχε γράψει καὶ τὴν διευθυντὴ τῆς. Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Ἀλλ' ἂν ἡ **Μ. Ἀνδρῶν** ἔδωσε τὸ τετραδίον στὸν **Ριγολέττο**, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τὴν διευθυντὴ; Αὐτὸ, ἢ καὶ τέτοιο θὰ συνέβη, γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ υποθέσω ὅτι ὁ **Ριγολέττος** δὲν θέλησε νὰ ἀνταποδώσῃ καὶ βρῆκε πρόφασιν. —Ἐλαβα, εὐχαριστῶ.

Μόννα Βάννα, διαβιάζω πρῶτα-πρῶτα τίς εὐχαριστίες σου στὰ διαπλάσματα πού σε συγχάρηκα. Ναί, τὴ στιγμή πού σοῦ ἐγκρίνονται διηγήματα γιὰ τὴν «Νέα Ἑστία» δὲν μπορεῖς νὰ δημοσιεύεις κομμάτια στὴν **Ἑστία**. Ὅτι μοῦ στείλεις σὲ ἐξῆς θὰ τὸ δημοσιεύω σὲ κάποια ἀπὸ τίς ἄλλες ἐστίδας, μὲ τὸ ψευδώνυμο **Μάγια Δρόσου** πού ἔδωλες καὶ στὴν «Νέα Ἑστία». Καὶ δὲν ἀμφισβῶ πῶς θὰ εἶναι πάντα ὠραῖο, καὶ κατάλληλο γιὰ τὴν «παιδικὴ ψυχὴ», σάν αὐτὸ πού μοῦ ἐτόλμας καὶ τὸ περιμένω. Μπορῶ νὰ σοῦ στείλω ἐν' ἀπὸ τὰ βιβλία πού θέλεις καὶ γράψῃς μου τὴν παραγγελία σου. Ὅχι, ἐκεῖνος πού εἶδες σὲ βιβλίον δὲν ἦταν ὁ συνεργάτης μου κ. Στασινόπουλος, πού αὐτὸν τὸν καιρὸ δὲν ταξίδεψε στὴν Πόλιν. Γιὰ τὸ ἄλλο, ἂν καὶ δὲν ἤθελες νὰ κάμω λόγο, ἐγὼ ἔκαμα, καὶ σὲ βεβαίω ὅτι δὲν συμβαίνει τίποτα ἀπ' αὐτὰ πού φαντάζεσαι. Ἀπεναντίας, ὁ κ. Ε. εἶναι πολὺ στενοχωρημένος πού δὲν μπορεῖς ἀκόμη, ἀπὸ τίς πολλὰς τὸν ἀχολιές, νὰ παντήγησιν σιθωραϊκότατο γράμμα σου.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβῶσις, **Ἀνατέλλον Ἥλιε**, καὶ τὸ καλὸτερο ὅταν ἂν μποροῦσε κανεὶς νάχῃ τὸν ἴδιο δάσκαλο σ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν του στὸ σχολεῖο: τὸν ἴδιο ἐλληνοσὶν, τὸν ἴδιο μαθηματικὸ, τὸν ἴδιο γάλλο καὶ καθεστῆς. Ἀλλ' ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον—μόνο ἴσως ἕνα πλουσιόπαιδο, πού θὰ σπουδάζε στὸ σπίτι του, θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ—καὶ τὰ παιδιὰ εἶναι ὑποχρεωμένα νὰλλάξουν δασκάλους σχεδὸν κάθε χρόνο, ἄς ἀποδέλφουν μόνο στα καλὰ αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς. Γιατὶ ἔχει βέβαια καὶ αὐτὴ τὰ καλὰ της. Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶναι τοῦτο: Κάθε δάσκαλος ἔχει τὸ σύστημά του, τίς ιδέες του, τὴν μεθόδον του, τὸ φιλοσοφία του, τὴν κοσμοθεωρία του. Ἐτοί, τὸ παιδί πού ἀλλάζει πολλοὺς, μαθαίνει πολλὰ καὶ ἀπ' ὅλες τίς μεριές, ἀπ' ὅλες τίς ἀπόψεις. Κι' ἡ ἐκπαίδευσίς του δὲν εἶναι μονόπλευρη, ὅπως ὅταν ἂν εἶχε

ἕνα μόνο δάσκαλο, τὸν ἴδιο, πού δὲν θά-ταν ἴσως καὶ ὁ ἰδανικός.

Ἡ **Ἀφροδίτη** μοῦ δικαιολογεῖται πού δὲν μοῦ ἔγραψε κάμποσο καιρὸ. Δὲν με ἔχασε ἀλλὰ τὴν ἐμπόδισαν τὰ μαθήματα καὶ οἱ διαγωνισμοὶ τοῦ σχολείου της. Αὐτὴ νὰ με ἔχασῃ, πού καὶ γριά, λέει, ὅταν γίνῃ, δὲν θὰ πάψῃ νὰ εἶναι συνδρομητρία; Ὁ, μα-γαζὶ πάρα πολὺ ἡ **Ἀφροδίτη**! Καὶ νά, μόλις ἔλαβε καὶ τὸ τελευταῖο φυλλάδιο τοῦ 31, ἀμέσως ἔδωσε νὰ τῆς χρυσοδέσουν τὸν τόμο, καὶ ἀμέσως φρόντισε, νὰ ἐξασφαλίσῃ μετὰ τὴν ἀνανέωση, καὶ τὸν ἐπόμενο.

Κι' ἡ **Μπουμπουλὶνα**, μαζὶ μετὰ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς της, μοῦ στέλνει ἕνα γραμματάκι γεμάτο ἀγάπη. Τῆς ἄρσαν πολὺ τὰ Νέα τοῦ 1932. Χάρηκε πού τὴν «ἔβλεπεν ὅτι Φερλὰν», τὴν μεταφράζει πάλι ὁ δ. Μπορνιά. Καὶ βρῆκε πολὺ ὠραῖο τὸ Δημοψήφισμα γιὰ Πρωτοδιαπλάσ-πυλο καὶ Πρωτοδιαπλάσσοῦλα. «Ἀλλὰ νὰ γίνῃ, λέει, δίκαια, δηλ. νὰ μὴ ψηφί-σουν ἀπὸ φίλια, παρ' ἀπὸ ἐκτίμησιν, ὥστε νὰ πάρῃ τὸν τίτλο ὅποιος τοῦ ἀξίζει». Συμφωνῶ πολὺ!

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση, **Ὀδρανία Μάνδηλα**, καὶ εὐχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ καὶ νὰρξῇς τὴν τακτικὴν σου ἀλληλογραφία, καὶ στοὺς Διαγωνισμούς μου νὰ παίρνῃς μέρος, καὶ στὴν **Ἑστία** νὰ συνεργάζεσαι. Ὁ, ναί, τὰ ἐφετεῖνά μου μυθιστορήματα εἶναι πολὺ συγκινητικά καὶ τὰ δυο, πολὺ συγκινητικά καὶ ἀπὸ τῆς «Μικρῆς Ἀγνο-στη» πού τόσο σοῦ ἄρεσε.

Δὲν ἄργησας καθόλου, **Κορφατοπούλα**, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Γι' αὐτὰ πού μοῦ γράφεις γιὰ τὴν ἀλλαγὴν σχολείου καὶ καθηγητῶν, ἰδὲς τί λέω παραπάνω στὸν **Ἀνατέλλοντα Ἥλιον**. Γιὰ τὸ ἄλλο, πρέπει νὰ κάμετε καὶ οἱ σὲς, ὅτι μπορεῖτε. Φυλλά-δια καὶ τετραδία ἔστειλα.

Ἀσπὲρ Ἀράπη, τὸ ψευδώνυμό σου, θὰ εἶδες, τὸ ἐνέκρινε, ἀλλὰ ἔχασα νάπαν-τήσω στὸ γραμματάκι σου. Ἦταν πολὺ κα-λὸ γιὰ δέκα χρόνων παιδί καὶ ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς κάπου-κάπου. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια πού σοῦ ἔλειπαν.

Εὐχαριστῶ, **Φαραῶ**, γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὰ καλὰ λόγια. Ναί, ἀφοῦ με διαβά-σες ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, εἶσαι πιά σὲ θέση νὰ μῆς στὴν κίνηση, καὶ μετὰ χαρὰ θὰ σὲ ἴδω καὶ στὴν ἀλληλογραφία καὶ στοὺς Διαγωνισμούς. Μὰ καὶ γιὰ τὴν **Ἑστία** μπο-ρεῖς νὰ δοκιμάσῃς τίς δυνάμεις σου. Ὅσο νωρίτερα ἀρχίζεις κανεὶς, τόσο πῶ γρηγορὰ μαθαίνει.

Εἶναι ἡ τρίτη χρονὴ φέτος πού ἀνανεώ-ναι τὴ συνδρομὴ τῆς **Ἑλληνικῆς Σαμο-τοπούλας**, καὶ μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ με δια-βάξῃ ὅσο γιὰ. Γιατὶ εἶμαι «τὸ πῶ εὐχάρι-στο περιοδικὸ ἀπ' ὅλα, ἀστέρι φωτοβόλο μέσα σ' ἄλλα τὰ θαμπὰ». Ὑστερὰ ἀπὸ τόση ἀγάπη, μποροῦσε καὶ νὰ μὴν ἐσοπα-θῶ; Εὐχαριστῶ τὴν καλὴν μου φίλη καὶ γιὰ τὸ ἐσοπάθωμά καὶ γιὰ ὅλα.

Ἡ φίλη μου **Χωρὶς Φτερὰ** χάρηκε πολ-λὸ ὅταν διάβασε τὰ Νέα τοῦ 1932 ὅτι φέτος θάχουμε δυὸ «Κυριακές». Ρίχνει ὁ-μῶς δικίον τοῦ Ἀναγνῆστη γιὰ τίς ἀργοπορίες, γιὰτὶ καταλαβαίνει «τὶ μεγάλες μπελὰς πού θὰ εἶναι αὐτὲς οἱ Κυριακές»... Ναί, μικρὸς δὲν εἶναι βέβαια τόσες ἀπαντή-σεις, τόσες γνώμες, τόσες εἰκόνες, τόσα... ἐπιστολάκια. Ὅσο ἔκρυψα αὐτὸ τὸ γράμ-μα ἀπὸ τὸν Ἀναγνῆστη, μὴν τὸ βρῇ πᾶντα καὶ μὰς κάνει πάλι καμμιὰ ἀναβολή... Δὲν περᾶει, **Μικρὰ Σιφονιάκος**, πρῶτα τὰ μαθήματά σου νὰ κοιτᾷ, καὶ ἔπειτα, ὅταν σοῦ μένει καιρὸς, μοῦ γράφεις. Εὐ-χαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ γιὰ τίς ἐνέ-ργειες πού κάνεις γιὰ ἐσοπάθωμά. Χαριτω-

μένα καὶ αὐτὰ πού μοῦ γράφεις γιὰ τὴν ὥρα τοῦ ἐργασίου. Ἄς εἶναι, τὸ τραπε-ζομάνηλο αὐτὸ ἐλπίζω νὰ τελειώσῃ... ὡς τὸν ἄλλο Ἰούνιο, ἀφοῦ ἀπὸ τὸν περ-σμένον ὁρὸς σήμερα ἔχεις κάνει τὸ μισό. Δη-λαδὴ, πάλι καλὰ!

Χαίρω, **Χρυσάνθεμο**, πού ἡ δαίλια σὲ ἄφρως ἐπιτέλους νὰ μοῦ γράψῃς τὸ πρῶ-το σου γράμμα. Ὁραϊστάτα μοῦ περιγρά-φεις πῶς ἔκαμες τὴν γνωριμία μου πρὸ δυὸ ἐτῶν. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδω-νύμου σου καὶ δὲν ἀμφισβῶ ὅτι τώρα θὰ φαίνοσαι συχνά.

Ἡ **Ἀγνή**, μετὰ δυὸ συμμαθητριάς της, ἕνα κυριακάτιον πρωῒν, πήγε στὴ δημο-τικὴν Βιβλιοθήκην, νὰ βρῇ κάποιες λέξεις στὸ ὁμηρικὸ λεξικό. Κι' ἐκεῖ εἶδε... τὸ μεγαλεῖο μου. Καὶ νὰ πῶς: «Ἐνα φτωχὸ παιδάκι πήγε σὲ λίγο στὴ Βιβλιοθήκην καὶ ζήτησε Διάπλασι. Ἐνῶ αὐτὸ διάβαζε ἕνα τόμο μου, ἤρθε καὶ ἄλλο παιδάκι καὶ ζή-τησε τὸ ἴδιο. «Ἐπειτα ἄλλο. Ὅλα Διάπλασι. Στὸ τέλος ἤρθε καὶ ἕν' ἄλλο, ζήτησε καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν εἶχαν πιά νὰ τοῦ δώσουν: ὅσοι τόμοι μοῦ ὑπῆρχαν στὴ Βιβλιοθήκην, ἦταν μοιρασμένοι. «Θέλεις κανὲν ἄλλο πε-ριοδικό;» τὸ ρώτησαν. «Ὀχι, εὐχαριστῶ» ἀποκρίθηκε τὸ παιδάκι. Κι' ἔφυγε τόσο λυ-πημένο, πού δὲν βρῆκε νὰ διαβάσῃ Διά-πλασι, ὥστε ἡ **Ἀγνή** πεθύμησε νὰ ἦταν πολ-λὸ πλούσια, γιὰ νὰ μοῦ ἐγγράψῃ ὅλα αὐτὰ τὰ φτωχὰ παιδάκια, πού πηγαίνουν στὴν Κυ-ριακὴν στὴ Βιβλιοθήκην γιὰ νὰ με διαβά-ζουν. «Εἶμαι βέβαιη, λέγει, πῶς θὰ τοὺς ἔδωκα τὴν μεγαλύτερη χαρὰ, τὴ δυνατό-τερη εὐτυχία!»

Ἐγχεῖς δικίον, **Δ. Μ. Δημητριάδην**, ἀπὸ τὴν ἀπάντησή μου ἐκείνη μποροῦσε κανεὶς νὰ νομίσῃ ὅτι ἐξήγησε παράτασιν τῆς προ-θεσμίας τοῦ Δημοψήφισματος, ἐνῶ ἀπενα-τίως μοῦ ἐσύστησε νὰ μὴ δώσω. Παρέ-λειψα νὰ σημειώσω ὅτι συμφωνῶ μετὰ τὴν γνώμη σου. Ἐγὼ στὴ διαθεσὴ σου ὑπό-λοιπο, δρ. 1,30.—Γ. Γ. Κάποιος μοῦ γρά-φει σήμερα ὅτι εἶσαι ἀρρωστος. Ἄν εἶναι ἀλήθεια, σοῦ εὐχομαι ὁλοφύχως περ-στικά.

Χαίρω πού ἔγινες καλὰ, **Μικρὴ Ὀλ-λαντέα**, καὶ σ' εὐχαριστῶ πού ἐπέσυρες νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰνανεώσῃς. Δὲν ἀμφι-βάλλω ὅτι καὶ σὺ στὸ καινούργιο σχολεῖο θὰ εἶσαι πάντα καλὴ μαθήτρια καὶ θὰ κάμῃς μεγάλες προόδους καὶ στὰ γαλλικά καὶ σὲ ὅλα. Σοῦ ἔστειλα ἀμέσως τὰ Μικρὰ Μυ-στικά.

Δὲν ἀνεγνώρισα τίποτα, **Νάρκισσε**, οὐ-τε ἀμέσως, οὐτε ἀμέσως. Ἡ ἀποψὴ σου εἶναι ἐσοφασμένη. Ἄν ἐμέτρησες 557 πού ἔλαβαν μέρος στοὺς Διαγωνισμούς, δὲν ση-μαίνει τίποτα. Στὸ Δημοψήφισμα λαβαίνουν μέρος τετραπλάσιοι: συνδρομηταί, ἀδέλ-φια τοὺς, ἀγορασταί, ὅποιοι θέλει τέλος πάντων. Δὲν κοστίζει, βλέπεις, μεγάλα πράγματα ἕνα ψηφοδέλτιο. Ὅτι, τώρα, με-ρικοί, πρὸς ὑποστήριξιν φίλων τῶν, στέλ-νουν καὶ ψηφοδέλτια ἀπὸ ἀδέλφια... φαν-ταστικά, δὲν εἶναι ἀπίθανο! Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι ἐλάχιστοι. Χαίρω πού σοῦ ἄρσαν τὰ νέα μου μυθιστορήματα ἀπ' τὴν ἀρχὴ τους. Ὁ μῦθος ἐλήφθη. Τὸ κομματιὸν σου δὲν ἤλθε ἀκόμη ἡ σειρά.

Μικρὰ Μάους, πού μοῦ γράφεις τίς ἐν-τυπώσεις σου ἀπὸ τὸ πρῶτο φυλλάδιον—**Κόρη τῆς Ἐρήμης**, πού ἔλαβα τὴν ἀνα-νέωσή σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ—**Βιο-λέττα**, πού σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου—**Πολυλογό**, πού σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα—**Δόρυ**, πού σοῦ ἔστειλα τὸ φύλ-λο καὶ λυπήθηκα γιὰ τὴν εἴδησιν πού μοῦ γράφεις—καλὰ μου παιδιὰ, σήμερα δὲν ἔχω τόπο νὰ σὰς ἀπαντήσω ἐκτενέστερα.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, τα-χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1931), ὑπάρ-χουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-τῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος δρ. 80 καὶ

Δουλούδι (εὐχαριστῶ πολὺ· φαντάζομαι πόσα μαθήματα ἔχεις σὲς τάξεις πού εἶσαι καὶ στὸ Γυμνάσιό καὶ στὸ Ῥεῖο· ἐλπίζω ὅμως, ἀφοῦ μάγαπᾷς τόσο, νὰ κατορθώνης κάπου-κάπου νὰ μοῦ γράφῃς δυὸ λόγια, ἔστω καὶ βιαστικά...) **Δικέφαλον** **Ἀετὸν** (ἔσταιλα 7 τετράδια· χαίρω πολὺ·) **Νίκη** (ἔλαβα· ἔχω ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου δρ. 51,40· ὦ, βέβαια, πολλὰ Διαπλάσπουλα θὰ φανοῦν πρόθυμα νὰ νοιώξουν καὶ μαζί σου ἀλληλογραφία·) **Κοκκινοσκομφίταν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ·) **Παρηγοριάν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) **Νέλλην** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔσταιλα·) **Κόκκινην Σημαίαν** (ἔσταιλα·) **Κρινούλι** (εἶναι ἔτοιμη καὶ πέρασε νὰ τὴν πάρῃς·) **Φρόσων Κράλλη**, **Δέσπων Καζάζη** κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Δεκεμβρίου, ὑμπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Φεβρουαρίου.

23. Δεξιόγραφος

Θαυμαστικὸ τὸ πρῶτό μου,
Συμπλεκτικὸ τὸ δευτέρό μου,
Δυνητικὸ τὸ τρίτο μου,
Ἀναφορικὸ τὸ τέταρτό μου—
Καὶ τώρα αὐτὰ τὰ τέσσερα,
Ἄν καὶ μικρὰ, ὅπως βλέπεis,
Ἐνώνεις καὶ σὲ μέγιστο
Τιτὰνα μετατρέπεις.

Γιγαντιαῖος Νάνος

24. Στοιχειόγραφος

Σὲ μέρος τοῦ κορμιού
Προσθέτεις ἓνα γράμμα
Καὶ κάνεις βασιλιά
Καὶ κτίτορα συνάμα.

Χερ-Χέρ Ἀγᾶς

25. Μεταγραμματισμός

Τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πρῶγμα
Σὰν τοῦ ἀφαιρεθῇ ἡ ψυχὴ;
Θὰ στὸ πῆ καὶ μοναχὸ του,
Ἄν τὸ σὶ τοῦ κἀνῃς χί.

Ἐρείκη

26. Στοιχειόγραφος Ἀναγραμματισμός

Κοινὸ μέταλλο εἰμ' ἐγώ,
Μ' ἂν μοῦ ἀλλάξῃς ἓνα ο
Καὶ με ἀναγραμματίσης,
Μάντη ἀρχαῖο θάναστῆσης.

Φρύνη

27. Δικτυωτὸν

* * * * * Ἀρχ. πόλις τ. Σικελίας
* * * * *
* * * * * Ὅπλον πάσης ἐποχῆς
* * * * *
* * * * * Ἀρχαῖος ἱατρός
* * * * *
* * * * * Προτέρημα
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μάγισσα

28. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ποιητὴς καὶ φιλόσοφος
2 7 8 = Ποίημα
3 8 5 6 9 = Δὲν καθαρίζεται πάντα
4 5 8 = Μόνον πνεῦμα δὲν εἶναι
5 4 9 6 9 = Αὐτὸ ζητεῖς τώρα
6 7 8 = Ὅρος
7 4 9 6 9 = Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος
8 2 9 = Θεὰ
9 4 3 8 = Δένδρον

Γλυκεῖα Πατρίδα

29. Διπλὸ Κεφάλι

λευκός, ἡδύς, δίχρη, ἔτος, ἄμα, ἄρωμα, κόπος, ἰός, ἀφρός, νύξ, αὐλός.
Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς θὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ, καὶ θὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ θὰ σχηματίσων ῥητόν,
Ἀγνωστὴ

30. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων
Τάντίθηται τῶν κατωτέρω λέξεων ἀποτελοῦν πέλαγος:

ὠραῖος, ἄνισος, ἄγνωσ, διάβολος, ἀνιάτος, ναί, ὑγεία.

Ἀτταβύριος

31. Φωνηεντόλιπον

* - χν - τ - χν - χτ

Σαπουνόφουσα

32. Γριφος

κορ

ΟΥΠ : : — κορ κορ
ANT : : — ιν θ' ὄν
κορ κορ
Ἰούλιος Καίσαρ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40

545. Περσεφόνη (Πέρσαι - φωνή.) —
546. Ἰέρων-Νέρων. — 547. Βοημία (μιὰ βοή.) — 548. Ὁ ἥρωας, ἡ Ἥρα.
549. Σ 550. ΜΑΓΕΛΑΝΟΣ (ἀγέλας, Γέλα, Ἐγέλος, λόγος, νάνος, Ὀλγας, σέλας.) — 551. ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ Περρωμένον φυγεῖν ἀδύνατον. Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά, τρίτος, πρῶτος, δεύτερος.) — 552. Μὴ φεῖδου εἴ τι ἔχῃς διδάσκειν. — 553. Σβύσε δὲ τὰ περιττά. (σβ' εἰς ἔω λα-τα περὶ τᾶ.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τούτων ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (με 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (με 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Ἡ Ἡ Ἀπλὴ ζωὴ, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνῃ, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Ἡ Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωὴν, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνῃ, δρ. 8. (1 καὶ 2).

Ἡ Ἡ Ἐντυχία, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνῃ, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόρου, (με 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἔναν καιρὸ, Δημοτικὰ Παραμῦθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδελτο δρ. 40. Δεμένο δρ. 50. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὰ Διηγήματα, τοῦ Rudyard Kipling. Μετάφρασις Κας Ν. Ι. Κ. Δρ. 25 (4,50 καὶ 6,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).

Πρόας δ Νικίον, (με 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρρειοπώλης, (με 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Ὁ Ὁ Ὑπὲρ Πατριδος, (με 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΝΕΟΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

Δια 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ 6, τὸ ἐλάχι-στον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μετὰ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ 1 καὶ μετὰ κεφαλαῖα δρ 1.50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΒ'—20]

Τὸ ποιητικώτερον ψευδώνυμον γιὰ τὸ δημοφύσημα ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

[ΔΒ'—21]

(Α'—570) 1ο) Νάρκισσος, 2ο) Δάκρυ Μοναξίας (χρόνια πολλὰ), 3ο) Κυρὰ Θάλασσαν. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. Στὸ Δημοφύσημα ὡς ΔΙΚΗΠΟΡΙΝΑ. **Αὐγὴ Ρόδου**

[ΔΒ'—22]

ΝΥΦΟΥΛΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ
ΣΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

[ΔΒ'—23]

Κινεζούλα, γιὰ τὴν γιορτούλα σου χίλιες δολοφονίες εὐχέ-
Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Μαγεμένο Νησάκι

[ΔΒ'—24]

Ἀνταλλάσσω Καλλιτεχνικὰ κάρτες καὶ Μ. Μυστικά. — Γιώτα Ἀνδριοπούλου, Καραϊσκάκη 138, Πάτρας.

Κυρὰ Φροσύνη

[ΔΒ'—25]

Πρωτομπαλινάτος στὸ ἀνθοστόλιστο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, στέλνω χίλιους χαιρετισμοὺς εἰς ὅλους-ες ἀλληλογραφῶ μετὰ Διαπλάσπουλα ἄνω τῶν 16 ἐτῶν, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μετὰ ὅλους-ες. Ποιὰ εὐγενικὴ ψυχὴ θὰ μοῦ ἀρνιότανε ἓνα τετραδιάκι ἢ ἓνα γραμματάκι; Θὰ μοῦ προσενοῦσε μεγάλῃν χαρὰν. Ἐὰν θέλτε γράψετε εἰς τὴν ἐξῆς Δ/νιν: Mme Elisabeth Petala, Tarlabachi No 172, App. No 5. Beyoglu, Turquie, pour:

Νίκη

[ΔΒ'—26]

SALON VERTIGE
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 49, ΑΘΗΝΑΙ
28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1931 (ΠΡΑ 4/9 - 9)
ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΟΡΤΗ «ΒΑΤΡΑΧΩΝ»

Δαχεῖο, δένδρακι, δῶρα, ἀτραξιόν,
κοιτιγόν, χορός, τζάζ-μπάντ !!!
Εἰσιτήρια στὸ VERTIGE ΔΡ. 15

[ΔΒ'—27]

Ἀλληλογραφῶ μετὰ Ἡπερωτοπούλες 14-15 ἐτῶν Γράψατε Δ/σιν: Μαρίνα Σουλιάτου, 21 Μακεδονίας, Λεμεσός-Κύπρου.

[ΔΒ'—28]

Ἀποτελέσματα ἔκτου διαγωνισμοῦ: 1ο) Λιάννα· 2ο) Στεφανία Αὔρα· 3ο) Χρυσάλλης· 4ο) Μαγεμένο Δοξάρι· 5ο) Νύμφη τοῦ Ἰονίου. Στείλαντες εὐχαριστῶ. Συγγνώμη γιὰ τὴν ἄσβλη μετὰ ἀργοπορία.

Δυσόχαρτο

[ΔΒ'—29]

Δωδεκανήσιακὸ Πόθε, γιὰ τὴν γιορτούλα σου χρόνια πολλὰ.

Ἀτταβύριος

[ΔΒ'—30]

Διαπλάσσομαι! Σηριζόντας παρήγορες ἐλπίδες στὴν εὐγενικὰ ὑποστηρικτικὴν σὰς ψῆφον, κατεβαίνω στὸ Δημοφύσημα, μετὰ τὸ:

«ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΓΕΝΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ»

[ΔΒ'—31]

Κόρη τῆς Ἐρήμου, Βάγκνερ, Πολυδωτή, Ἀνθομένη Τριανταφυλλιά, τίς πῶς θερμῆς εὐχαριστίες μοῦ γιὰ τίς εὐχές σὰς.

Ἀτταβύριος